

DE EERSTE BRIEF

AAN DE GEMEENTE IN

KORINTHE

UIT DE 'SYNOPSIS' DEEL 7
VAN J.N. DARBY

7.1

© UIT HET WOORD DER WAARHEID

DE 'SYNOPSIS' IS EEN DIEPGAAND COMMENTAAR
OP DE HELE BIJBEL,
VERSCHEENEN IN 8 DELEN BIJ DEZE UITGEVER.

VOOR BEGINNERS OF HEN DIE MEER WILLEN LEZEN VERWIJZEN WE NAAR:

- 'GODS WOORD VOOR ELKE DAG', J. KOECHLIN
- OVERDENKING OVER 1 KORINTHE, H. ROSSIER

MET DANK AAN BR. H.C.M. TEN HAAKEN VOOR ZIJN INITIATIEF EN INZET!

DEZE EERSTE DIGITALE VERSIE KAN NOG ENKELE SCANFOUTEN BEVATTEN, WAARVOOR ONZE EXCUSES.
ER WORDT AAN GEWERKT DEZE TEKST NOGMAALS DOOR TE NEMEN.
TOCH DENKEN WE DAT HIJ NU AL NUTTIG KAN ZIJN VOOR BELANGSTELLENDE.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

INHOUD

[Inleiding](#)

[Hoofdstuk 1](#)

[Hoofdstuk 2](#)

[Hoofdstuk 3](#)

[Hoofdstuk 4](#)

[Hoofdstuk 5](#)

[Hoofdstuk 6](#)

[Hoofdstuk 7](#)

[Hoofdstuk 8](#)

[Hoofdstuk 9](#)

[Hoofdstuk 10](#)

[Hoofdstuk 11](#)

[Hoofdstuk 12](#)

[Hoofdstuk 13](#)

[Hoofdstuk 14](#)

[Hoofdstuk 15](#)

[Hoofdstuk 16](#)

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Inleiding

Deze brief brengt heel andere onderwerpen ter sprake dan die ons bezighielden in de brief aan de Romeinen. We vinden hier morele bijzonderheden en de innerlijke orde van een gemeente, in verbinding waarmee de Geest van God op een rechtstreekse manier Zijn wijsheid laat zien. Er wordt geen vermelding gemaakt van oudsten of andere ambtsdragers van de gemeente. Door de werkzaamheden van de apostel was er een talrijke gemeente gevormd (want God had veel volk in die stad) temidden van een bijzonder corrupte bevolking, waar rijkdom en luxe samengingen met een morele wanorde die de stad tot een spreekwoord had gemaakt. Tegelijk was het hier evenals elders zo dat dwaalleraars (in het algemeen joden) de invloed van de apostel probeerden te ondermijnen. De geest van de filosofie liet ook niet na zijn verderfelijke invloed uit te oefenen, hoewel Korinthe niet zoals Athene de hoofdzetel ervan was. De moraal en de autoriteit van de apostel waren beide in opspraak gebracht en de stand van zaken was bijzonder kritiek. De brief werd geschreven uit Efeze. Daar bereikte het nieuws van de droevige toestand van de kudde in Korinthe de apostel, haast op het moment dat hij besloten had hen te bezoeken op zijn reis naar Macedonië en daarna terug te gaan om hen een tweede bezoek te brengen op de terugreis. Maar de berichten die hij ontving weerhielden hem hiervan en hij schreef deze brief, in plaats van hen te bezoeken om zijn hart onder hen uit te storten. Hij reisde nu langs de kust van Klein-Azië naar Macedonië en daar schreef hij de tweede brief, toen Titus het bericht had overgebracht van het blijde resultaat van de eerste brief.

De onderwerpen van deze eerste brief zijn heel gemakkelijk in te delen in hun natuurlijke volgorde. Voordat de apostel de christenen in Korinthe aan wie hij schrijft gaat berispen, erkent hij in de eerste plaats al de genade die God hun al had geschonken en nog zou schenken (1:1-9). Vanaf hfdst. 1:10-4:21 wordt het onderwerp van scheuringen, dogmatische scholen en menselijke wijsheid besproken, in tegenstelling tot openbaring

en Goddelijke wijsheid. Hfdst. 5 behandelt het bederf van de zeden en de tucht, hetzij die wordt uitgeoefend door kracht of overeenkomstig de verantwoordelijkheid van de gemeente. Hfdst. 6 tijdelijke zaken, processen. Hier behandelt de apostel opnieuw het onderwerp van overspel, wat van het grootste belang was voor de christenen in deze stad. In hfdst. 7 gaat het over het huwelijk. Behoorde men te trouwen? De plicht van hen die al getrouwd waren. En het geval van een bekeerde man of vrouw van wie de echtgenote of echtgenoot onbekeerd was. Hfdst. 8 gaat in op de vraag of men dingen mocht eten die aan de afgoden waren geofferd, hoofdstuk 9 op zijn apostelschap. In hfdst. 10 zien we hun toestand in het algemeen, het gevaar dat ze liepen om verleid te worden, hetzij door hoererij of door afgoderij en afgodsfeesten. En verder de principes die daarop betrekking hebben, wat dan ook het avondmaal van de Heer ter sprake brengt. Hfdst. 11 houdt zich bezig met vragen in verband met hun gedrag in godsdienstige zaken persoonlijk of (vs.17) in de gemeente. Daarna gaat het vanaf hfdst. 12 om de uitoefening van gaven en hun juiste waarde en het doel van het gebruik daarvan, waarbij de waarde van de liefde in vergelijking daarmee wordt grootgemaakt (hfdst. 13). Tot het eind van hfdst. 14 is dit het onderwerp en

worden er ook regels gegeven voor de uitoefening van de gaven. Hfdst. 15 behandelt de opstanding, die sommigen loochenden, en speciaal de opstanding van de gelovigen. Hfdst. 16 spreekt over de inzamelingen voor de armen in Judea, brengt enkele groeten over en noemt ook de principes van onderdanigheid aan hen die God geroepen heeft om te dienen, zelfs waar er geen oudsten waren. Het is van grote waarde deze richtlijnen rechtstreeks van de Heer te hebben, onafhankelijk van een officiële organisatie, zodat het persoonlijk geweten en dat van het lichaam als een geheel zou worden aangesproken.

Maar er zijn enkele andere overwegingen wat betreft het karakter en de opbouw van de brief waaraan ik niet voorbij moet gaan. De lezer zal het verschillen tussen de aanhef in 1Korinthe en in Efeze. 1Kor. is gericht „aan de gemeente van God” etc, „met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen”. Het is de belijdende gemeente, de leden worden verondersteld gelovig te zijn, in elk geval is dat hun karakter totdat ze moeten worden weggedaan. En ze zijn verbonden met ieder die Jezus erkent als Heer. Hier zien we de gemeente dus als het huis; vandaar hfdst. 10:1-5. Maar in de brief aan de Efeziërs zijn het „de heiligen en getrouwen”, en daar hebben we de eigenlijke voorrechten van het lichaam. Dit karakter van 1Kor. maakt deze brief erg belangrijk. Hij omsluit het geheel van de belijdende gemeente en erkent een plaatselijke gemeente als de plaatselijke uitdrukking daarvan. Verder denk ik dat zal blijken dat de uitwendige belijdende gemeente het onderwerp is tot het midden van hfdst. 10. En dat dan het karakter van het avondmaal van de Heer het ene lichaam van Christus ter sprake brengt, dat wat betreft de gaven van de Geest behandeld wordt in hfdst. 12. De eerste verzen van hfdst. 11 behandelen de gepaste aard van activiteiten van de vrouw; en daarna vanaf vs.17 wat passend is voor het samenkomen in de gemeente en het avondmaal van de Heer, naar de regering van God; de verzen 1-16 zijn niet van toepassing op de gemeente. Toch is de orde in de plaatselijke gemeente overal het onderwerp. Alleen gaat het in hfdst. 1-10:14 om het belijdende geheel, echter met een oprechte belijdenis naar wordt aangenomen, maar misschien ook niet. Vanaf hfdst. 10:15 tot het eind van hfdst. 12 gaat het om het lichaam.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 1

Ik zal nu teruggaan om de draad van de inhoud van deze brief vanaf het begin op te vatten. Paulus was een apostel door de wil van God. Dat was zijn gezag, hoe dat met anderen ook mocht zijn. Bovendien had dezelfde roeping die van de Korinthiërs christenen gemaakt had van hem een apostel gemaakt. Hij richt zich tot de gemeente van God in Korinthe en voegt er een kenmerk aan toe, waarvan de toepassing duidelijk is als we de inhoud van de brief in aanmerking nemen: „...geheiligden in Christus Jezus”. Daarna wordt in deze aanhef de alomvattendheid van de toepassing van de leer en de aanwijzingen van de brief naar voren gebracht, evenals van het gezag ervan over alle christenen waar ze ook mochten zijn.

Hoe bedroefd de apostel ook was over de toestand van de Korinthiërs, gelukkig kon hij terugvallen op de genade van God en zó al de genade erkennen die Hij hun geschonken had. Maar door hen zo in verhouding tot God te plaatsen liet hij al de gevolgen van Zijn heiligheid op hun geweten inwerken. Terwijl het hart van de apostel zelf bemoedigd werd door dit besef van de volmaakte genade van God ten opzichte van hen. En deze genade werd zelf een machtige invloed om het woord kracht bij te zetten in de harten van de Korinthiërs. Tegenover zoveel genade zouden ze zich moeten schamen over zonde. Ook is er geen opmerkelijker getuigenis mogelijk van het rekenen op de trouw van God ten opzichte van Zijn volk dan wat we hier vinden. De verhouding tot God vereist zeker heiligheid, alleen in heiligheid wordt ze genoten; maar ze berust op de trouw van God. Zoals we weten was de wandel van de Korinthiërs slecht. De apostel ziet ook niets van het kwaad door de vingers. Maar toch verklaart hij dat God trouw was en hen zou bevestigen tot het eind toe, zodat ze - niet veilig, maar - onberispelijk zouden zijn op de dag van onze Heer Jezus Christus. En dan gaat hij verder om hen te berispen! Wat een wonderbaar getuigenis!

Paulus (de Geest Zelf) verbond de Korinthiërs op die manier met God. En dat wat Hij was in deze verbinding met hen had al z'n uitwerking op hun hart en geweten. Tegelijk opende het gebruik van dit wapen hun hart voor alles wat de apostel te zeggen had.

Men moet wel heel dicht bij de Heer zijn om Christenen die slecht wandelen zo te kunnen bezien in de praktijk. Niet om hun zonden te sparen - het is ver van de apostel om dat te doen. Maar het is de genade die hun eigen geweten ertoe brengt zich bezig te houden met die genade en met hun verhouding tot God, die te kostbaar was om toe te staan dat ze zouden voortgaan te zondigen of zonde toe te laten. De brief aan de Galaten geeft ons ook een opmerkelijk voorbeeld van het vertrouwen dat zo gewekt wordt; vergelijk Gal.4:20 met 5:10.

God had de Korinthiërs rijk gemaakt door Zijn gaven en zo was Zijn getuigenis onder hen bevestigd, zodat het hun aan geen genadegave ontbrak, terwijl ze wachtten op de openbaring van de Heer, de vervulling van alle dingen. Ernstige dag waarvoor God, die hen geroepen had, hen in Zijn trouw bewaarde, opdat ze onberispelijk zouden zijn op die dag. Want ze waren immers geroepen tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus. Dit is de korte maar kostbare uiteenzetting van de genade en trouw van God, die ten grondslag ligt

(al liet hun toestand de apostel niet toe die uiteen te zetten zoals hij dat deed in de brief aan de Efeziërs) aan al de vermaningen en aanwijzingen die hij richtte tot de Korinthiërs om hen te sterken en hun onvaste stappen te leiden.

De apostel houdt zich eerst bezig met de dwaasheid van de Korinthiërs om van de belangrijkste dienstknechten van Christus en van Christus Zelf aanvoerders van bepaalde scholen te maken. Christus was niet gedeeld. Ze waren niet gedoopt tot de naam van Paulus. Hij had inderdaad bij gelegenheid enkelen gedoopt, maar zijn opdracht was om te prediken, niet om te dopen [¶]. Zijn zending vond plaats op grond van en in overeenstemming met Hd.26:17 en 13:2-4, en niet Mt.28:19. Bovendien was al deze menselijke wijsheid alleen maar dwaasheid, die God tenietdeed. De prediking van het kruis was de kracht van God. En God had het zwakke uitverkoren, wat niets en veracht was volgens de wereld, om de wijsheid en kracht van de wereld teniet te doen, opdat het evangelie duidelijk de kracht van God zou zijn. De joden vroegen om een teken, de Grieken zochten naar wijsheid. Maar God liet een gekruisigde Christus prediken, een aanstoot voor de joden en een dwaasheid voor de Grieken, maar de kracht van God voor hen die geroepen zijn. Door wat niets is deed Hij teniet wat wel iets was, omdat Zijn zwakheid sterker was dan de kracht van de wereld en Zijn dwaasheid wijzer dan de wijsheid van deze eeuw. Het vlees zou niet roemen **in Zijn tegenwoordigheid**. God hield zich bezig met het geweten, hoewel in genade, in overeenstemming met de werkelijke positie van de verantwoordelijke mens. En Hij onderwierp Zich niet aan het oordeel en de redeneringen van de menselijke geest, die daartoe volkomen onbekwaam was en die de mens een plaats gaf die hem helemaal niet toekwam, namelijk alsof hij over God kon oordelen.

Maar buitendien was de christen zelfs meer dan het voorwerp van Gods onderwijs. Hij was zelf uit God in Christus Jezus, van God had hij zijn leven, zijn bestaan, zijn positie als christen. En Christus was voor hem van Godswege wijsheid, gerechtigheid, heiligheid en verlossing. Alles in tegenstelling met de aanspraken van de menselijke geest, met de valse gerechtigheid van de jood onder de wet, met het middel en de maatstaf van de heiligheid die de wet verschafte en met de zwakheid van de mens, waarvan God het laatste spoor zal verwijderen door de verlossing die Hij tot stand zal brengen door Zijn kracht in Christus als Hij het werk van Zijn genade zal voltooien. Op die manier zijn we uit God en Christus is alles voor ons van Godswege, opdat wie roemt mag roemen in de Heer. Dit is een kort maar krachtig getuigenis van wat het christendom is in zijn wezenlijke elementen.

[¶] Deze uitspraak is des te opmerkelijker, omdat hij wel een speciale openbaring had met betrekking tot het avondmaal van de Heer. Maar die inzetting staat in verband met de eenheid van het lichaam en dat was speciaal het getuigenis van de apostel. De twaalfen waren uitgezonden om de volken te dopen (Mt.28).

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 2

In deze geest was Paulus eerst bij hen gekomen. Hij wilde niets weten dan Christus ², en Christus in Zijn vernedering en ontleding, een voorwerp van verachting voor gevoelloze mensen. Zijn spraak was niet aantrekkelijk met de vleselijke overredingskracht van een gemaakte welsprekendheid. Maar het was de uitdrukking van de tegenwoordigheid en de werking van de Geest en van de kracht die met die tegenwoordigheid gepaard ging. Daarom rustte hun geloof niet op de mooie woorden van een mens, zodat het door iemand anders die welsprekender of listiger was omvergeworpen kon worden, maar op de kracht van God - een vast fundament voor onze zwakke zielen - gelooft zij Zijn naam daarvoor!

Niettemin was er een wijsheid waarvan de apostel sprak, als de ziel eenmaal onderwezen en bevestigd was in de leer van het heil in Christus. Niet de wijsheid van deze tegenwoordige eeuw, noch van de oversten van deze wereld, die tenietgedaan worden met al hun wijsheid. Maar de wijsheid van God in een verborgenheid, een geheim raadsbesluit van God, dat nu geopenbaard is door de Geest. In het vaste voornemen van God is dit verordend tot onze heerlijkheid vóór de wereld was. En het is een raadsbesluit dat geen van de oversten van deze wereld gekend heeft, ondanks al hun wijsheid. Als ze het hadden gekend, zouden ze Hem niet hebben gekruisigd door Wie het allemaal tot stand gebracht zou worden.

De apostel gaat niet in op het onderwerp van de verborgenheid, omdat hij hen moest voeden als baby's. Hij noemt dit alleen om de tegenstelling hiervan te laten zien ten opzichte van de valse wijsheid van de wereld. Maar de manier waarop deze wijsheid van God werd meegedeeld was belangrijk. Wat nooit in een mensenhart was opgekomen ³ had God geopenbaard door Zijn Geest. Want de Geest onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God. Alleen de geest van een mens die in hem is kent de dingen die hij niet heeft meegedeeld. Zo kent niemand de dingen van God behalve de Geest van God. Nu, het was de Geest van God die de apostel en de andere vaten van de Goddelijke openbaring ontvangen hadden, opdat ze de dingen zouden kennen die door God om niet gegeven worden. Dit is de kennis van de dingen zelf in de vaten van openbaring. Daarna moesten deze instrumenten van God ze meedelen aan anderen. Dit deed hij ook, maar niet met woorden die hem door menselijke kennis werden geleerd, maar die de Geest - die God - leerde, om geestelijke dingen door een geestelijk middel mee te delen. Ik twijfel er niet aan dat dit de betekenis van dit vers is (vs.13). Het middel was van dezelfde aard als de zaak waarvoor het werd gebruikt. De mededeling was door de Geest, evenals dat met de meegedeelde zaak zelf het geval was. Maar er ontbrak nog één ding opdat deze openbaring ook het bezit van anderen zou worden: het aannemen van deze mededelingen. Dat vereiste ook de werking van de Geest. De natuurlijke mens nam ze niet aan en ze werden geestelijk beoordeeld.

Korinthe was of toen hij deze brief schreef. Wat een pijnlijke vernedering voor hun filosofische trots, maar daarom tegelijk ook een goed geneesmiddel daarvoor!

De oorsprong, het middel om deze dingen mee te delen, het aannemen ervan - alles was uit

de Geest. Daarom beoordeelt de geestelijke mens alle dingen, maar hijzelf wordt door niemand beoordeeld. De kracht van de Geest in hem maakt zijn oordeel waar en juist, maar geeft hem motieven en een wandel die onbegrijpelijk zijn voor iemand die de Geest niet bezit. Al is dit heel eenvoudig wat betreft wat er gezegd wordt, er is toch niets wat zo belangrijk is als wat ons hier geleerd wordt. Helaas waren de Korinthiërs niet in een toestand dat de verborgenheid aan hen kon worden meegedeeld, hetzij toen de apostel in

Voetnoten:

² Let er hier op dat **Paulus niet zegt dat hij niets anders wilde weten dan het kruis**, zoals sommigen - en zelfs christenen - het verkeerd toepassen. Hij wilde niets anders weten dan **Christus** in tegenstelling tót de filosofie onder deze heidenen, en Christus in de diepst vernederde gedaante, om de trots van de mens omver te werpen. Dan gaat hij verder om ons mee te delen dat hij wel wijsheid sprak onder hen die waren ingewijd in het christendom, maar dat het de wijsheid van God was, die geopenbaard was door Hem die de **diepten** van God Zelf onderzocht. Het is een erg droevig misbruik dat vaak gemaakt wordt van dit vers (dat bovendien verkeerd wordt aangehaald).

³ Het vers wordt vaak aangehaald om aan te tonen dat deze dingen zo groot zijn, dat we ze niet kunnen kennen. Terwijl het een aanhaling uit Jesaja is om te laten zien dat wat toen niet kon worden gekend (toen het kwaad er was en de mens behandeld werd overeenkomstig wat hij was) nu juist geopenbaard is, nu de mens in de heerlijkheid is in de Persoon van Christus en de Heilige Geest is neergedaald om ons te tonen wat daar is. Het christendom is geen jodendom.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 3

Ze waren geen natuurlijke mensen, maar ze waren vleselijke (geen geestelijke) mensen. Zodat de apostel hen met melk moest voeden en niet met vast voedsel, dat alleen geschikt was voor hen die volwassen waren. Dat waarmee zij hun trots voedsel gaven was daarvan een bewijs, namelijk hun scheuringen in dogmatische scholen. Zeker, Paulus had geplant en Apollos had begoten. Dat was goed, maar alleen God gaf de groei. Bovendien had de apostel het fundament gelegd van dit gebouw van God, de gemeente in Korinthe. Anderen hadden sinds die tijd daarop gebouwd en hadden het werk van de opbouw van zielen voortgezet. Laat ieder waakzaam zijn. Er was maar één fundament, het was al gelegd. Maar in verbinding daarmee konden ze misschien duurzame óf waardeloze dingen onderwijzen. Zo zouden de zielen of door waardevolle of door nutteloze dingen gevormd worden. Misschien zouden er zelfs zielen temidden van de gelovigen komen die door zulke ijdele leer gewonnen waren. Het werk zou openbaar worden - vroeg of laat - door een dag van beproeving. Als ze in het werk van God bezig waren geweest, met duurzame materialen, dan zou het werk standhouden. Zo niet, dan zou het vergaan. Het resultaat, de vrucht van het werk, zou vernietigd worden. Maar de persoon die het werk gedaan had zou behouden worden, omdat hij op het fundament had gebouwd - waarachtig geloof in Christus had. Maar dit ineens stortten, veroorzaakt door het falen van alles waarvan hij dacht dat het echt was ⁴), zou wat hemzelf betrof gemakkelijk het bewustzijn van zijn verbinding met en zijn vertrouwen op het fundament aan het wankelen brengen. Hij zou behouden worden als door het vuur. Maar wie zijn werk in overeenstemming met God verricht had zou de vrucht van zijn arbeid ontvangen. Als iemand de tempel van God verdirft, dingen invoerde die fundamentele waarheden vernietigden, dan zou hijzelf vernietigd worden.

Het onderwerp is dus het werk van de dienst dat wordt uitgevoerd door middel van bepaalde leringen, hetzij die goed zijn of waardeloos of dat ze de waarheid ondermijnen; en de vruchten die dit werk zou voortbrengen. En er zijn drie gevallen: het werk is goed evenals de werker; het werk is tevergeefs maar de werker wordt behouden; de verderver van Gods tempel - hier zou de werker vernietigd worden.

Tenslotte, als iemand wijs wenste te zijn in deze wereld, laat hem onverstandig worden om wijs te zijn. God hield de wijsheid van de wijzen voor dwaasheid en Hij zou hen in hun eigen arglistigheid vangen. Maar in deze zaak leefden de heiligen beneden hun voorrechten. Alle dingen waren van hen, omdat zij de kinderen van God waren. „Alles is het uwe” - Paulus, Apollos, alle dingen - „en gij zijt van Christus, en Christus is van God”.

Voetnoot:

⁴ Let hier op het heel belangrijke onderwijs wat betreft de Gemeente gezien als Gods gebouw. In Mt.16 hebben we wat Christus bouwt en de macht van satan kan het niet overweldigen. Dit bouwen zal doorgaan totdat het gebouw af is aan het eind. Daarom vinden we in 1Pt.2 en Ef.2 geen bouwer en toch komen de stenen en het gebouw groeit. Het is het werk van Christus Zelf, Hij bouwt en het gebouw is nog niet af. Hier in 1Ko.3 is het Gods gebouw; maar er is een bouwer en de verantwoordelijkheid van de mens speelt een rol. Er is een wijze bouwmeester, maar misschien zijn er die bouwen met hout, hooi en stro - ja, zelfs personen die de tempel van

God verderven. In Ef.2 is er ook een bestaand gebouw, maar het is een feit dat abstract gezien wordt. Hier in 1Kor. wordt de verantwoordelijkheid formeel genoemd. Het verwarren van het gebouw van Christus (wat nog niet af is) met het gebouw van de mens, en het toepassen van de belofte die aan het eerste gedaan is op het tweede, dat berust op de verantwoordelijkheid van de mens en een bestaand gebouw op aarde is, is een belangrijke oorzaak van paapse en puseyitische dwalingen. Het werk van Christus kan door niets overweldigd worden. Maar de mens kan met hout, hooi en stro bouwen en zijn werk kan en zal vernietigd worden.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 4

Wat de apostel betref en de arbeiders, ze moesten hen beschouwen als rentmeesters in dienst van de Heer. En aan Hem liet Paulus het oordeel over zijn gedrag over. Hij gaf weinig om het oordeel dat mensen zich misschien vormden met betrekking tot hem. Hij was zich niet bewust van iets verkeerd, maar dat rechtvaardigde hem niet. Hij die hem oordeelde (onderzocht) was de Heer. En wie was tenslotte degene die aan de een of aan de ander de gaven gaf die hij kon gebruiken in de dienst?

Het had Paulus goed gedacht bij de behandeling van dit onderwerp namen te gebruiken die zij bij hun vleselijke scheuringen gebruikten. En namen die - vooral die van hemzelf en van Apollos - niet gebruikt konden worden om te beweren dat hij zich van anderen wilde ontdoen om zichzelf te verheerlijken. Maar wat was de werkelijke toestand in dit geval? Ze hadden de apostel veracht. Ja, zegt hij, we zijn te schande gemaakt, veracht, vervolgd, in nood. Maar gij hebt het goed gehad, als koningen hebt gij geheerst. Dit verwijt was in overeenstemming met hun eigen pretenties, hun eigen verwijten, en het moest hen treffen tot in het diepst van hun ziel, als ze nog enig gevoel over hadden. Paulus en zijn metgezellen waren als het uitvaagsel van de aarde geworden terwille van Christus, terwijl de Korinthiërs zich baadden in weelde en gemak. Zelfs terwijl hij hun schreef was dit nog zijn toestand. „Ik zou wel willen”, zegt hij, „dat gij heerste” (dat de dag van Christus al gekomen was), “opdat ook wij met u mochten heersen”. Hij voelde zijn lijden, hoewel hij het vreugdevol droeg. Zij, de apostelen, waren namens God gesteld alsof ze het laatste grote schouwspel zouden zijn in die prachtige spelen waarvan deze wereld het amfiteater was. En als Zijn getuigen waren ze blootgesteld aan de woede van een brute wereld. Geduld en zachtmoedigheid waren hun enige wapens.

Toch zei hij deze dingen niet om hen te beschamen. Hij waarschuwde hen als zijn geliefde zonen, want dat waren ze. Al zouden ze tienduizend leermeesters hebben, hij had hen allen verwekt door het evangelie. Daarom moesten ze hem navolgen. In dit alles zien we het diepe werk van de liefde van een edel hart. Zijn hart was diep gewond, maar die wond bracht een liefde aan het licht die boven zijn smart uitrees. Dit is juist zo opvallend het kenmerk van het werk van de Geest in het Nieuwe Testament, zoals we het zien in Christus Zelf. De Geest is gekomen in de schoot van de Gemeente en Hij neemt deel aan haar verdrukkingen, haar moeilijkheden. Hij vervult de ziel van iemand die zorgdraagt voor de Gemeente. „De Geest komt ook onze zwakheid te hulp”, Rm.8:26. Hij laat zo'n ziel voelen wat er gebeurt en hoe God de dingen ziet, maar met een echt menselijk hart. Wie zou de oorzaak van al die gevoelens voor vreemden kunnen zijn, behalve de Geest van God? Wie zou op deze dingen willen ingaan met al de volmaaktheid van de wijsheid van God, om invloed uit te oefenen op het hart, het geweten te verlossen, het verstand te vormen en vrij te maken, dan alleen de Geest van God? Toch moest de apostolische persoonlijke band gevormd worden, versterkt worden. Het was de essentie van het werk van de Heilige Geest in de Gemeente om op die manier alles samen te binden. We zien de mens, anders zou het niet Paulus geweest zijn en zijn geliefde broeders. We zien de Heilige Geest, die de laatsten ongetwijfeld bedroefd

hadden, en die met Goddelijke wijsheid werkt in Paulus, om hen op de juiste weg te leiden met al de liefde die hij voor hen had als hun vader in Christus. Timotheus, zijn zoon in het geloof en in het gemoed, zou misschien kunnen voorzien in deze zaak. Paulus had hem gezonden en hij zou spoedig zelf ook komen. Sommigen ontkenden het en zeiden dat hij niet zou komen en maakten gebruik van de afwezigheid van de apostel om zichzelf te verheerlijken. Maar hij zou zelf komen en alles op de proef stellen. Want het koninkrijk Gods bestond niet in woorden, maar in kracht. Verlangden ze dat hij met een roede zou komen, of in liefde?

Hier eindigt dit deel van de brief. Het is een prachtig voorbeeld van teerheid én gezag! Een voorbeeld van gezag, dat er zeker van was namens God te spreken, maar dat ook in staat was met volmaakte teerheid op te treden ten opzichte van hen die hem zo bijzonder lief waren, in de hoop dat hij niet gedwongen zou worden dit gezag op een andere manier uit te oefenen. De meest krachtige waarheden komen aan het licht door deze handelwijze.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 5

Hij begint nu met de behandeling van de details van gedrag en van tucht. In de eerste plaats houdt hij zich bezig met de vleselijke onreinheid die in hun midden bedreven werd in die mate dat het geweten volkomen verhard werd. Degenen die hun eigen persoonlijke invloed als leraars zochten lieten het toe dat ze hiermee doorgingen. Maar de apostel veroordeelt het zonder enige reserve en er volgt tucht. Want Christus was geofferd als het Paaslam en ze moesten het feest houden zonder zuurdeeg, door zich te reinigen van het oude zuurdeeg. Opdat ze in werkelijkheid zouden zijn wat ze voor God waren - een ongezuurd deeg. Wat de tucht betrof was het als volgt: voordat ze wisten dat het hun plicht was om de boze weg te doen en dat God hun de macht gegeven had en de verantwoordelijkheid toevertrouwd had om dat te doen, had in elk geval een zedelijk besef van het kwaad hen tot verootmoediging voor God moeten brengen en tot het gebed dat Hij de boze zou wegnemen. Maar ze waren integendeel opgeblazen door hun trots. Maar nu leert de apostel hen wat er moest gebeuren en hij bekrachtigt het met al zijn apostolische autoriteit. Hoewel hij niet lichamelijk bij hen was, was hij in de geest in hun midden, en met de kracht van de Heer Jezus Christus, als zij samengekomen waren, om zo iemand aan de satan over te geven. Maar als een broeder tot verderf van het vlees, opdat zijn geest behouden zou worden in de dag van Christus.

Hier wordt al de kracht van de gemeente in haar normale toestand tentoongespreid, verenigd met en geleid door de apostolische energie. We zien hier haar leden; de apostel, het vat en het kanaal van de kracht van de Geest; en de kracht van de Heer Jezus Zelf, het Hoofd van het lichaam. Nu is de wereld het toneel van de macht van satan, terwijl de gemeente verlost is van zijn macht en de woonplaats van God is door de Geest. Als de vijand erin geslaagd was een lid van Christus af te doen dwalen door het vlees, zodat hij de Heer onteerde door te wandelen naar het vlees zoals de mensen van de wereld, dan moest hij uit het midden worden weggedaan. De boze werd hier verwijderd en door de kracht van de Geest, zoals die toen in hun midden werd uitgeoefend door de apostel, overgegeven aan de vijand die zijns ondanks de dienstknecht van Gods plannen was, evenals in het geval van Job. Opdat het vlees van de christen, dat hem moreel in de macht van satan gebracht had doordat hij niet in staat was geweest het voor dood te houden, in fysiek opzicht tenietgedaan en te gronde gericht zou worden. Op die manier zou hij verlost worden van de illusies waarin het vlees hem gevangen hield. Zijn geest zou leren om het verschil tussen goed en kwaad te zien en te weten wat zonde was. Het oordeel van God zou werkelijkheid worden in zijn binnenste en het zou niet aan hem worden voltrokken op die dag, als het definitief de veroordeling tot gevolg zal hebben van hen die het zullen ondergaan. Dit was een grote zegen, hoewel de vorm ervan verschrikkelijk was.

Dit is een prachtig voorbeeld van de regering van God, die de haat van de vijand tegen de gelovigen gebruikt als een middel voor hun geestelijke zegen! Zo'n geval wordt ons volledig beschreven in de geschiedenis van Job. Alleen hebben we hier in 1Ko.5 bovendien het bewijs dat de gemeente in haar normale toestand, terwijl er apostolische kracht aanwezig was,

zelf dit oordeel uitvoerde, omdat ze inzicht had door de Geest en het gezag van Christus om dit te doen. Maar bovendien, hoe de geestelijke bekwaamheid van de gemeente ook mag zijn om dit zwaard van de Heer (want dit is kracht) te hanteren, haar duidelijke en vaste plicht wordt aan het eind van dit hoofdstuk genoemd.

De gemeente was een ongezuurd deeg, gezien in de Geest als een gemeente en niet in individueel opzicht. Zo moeten we de gemeente zien, want het is alleen in de Geest dat ze zo is. God ziet de gemeente voor Zijn aangezicht in de nieuwe natuur in Christus. En in de praktijk zou ze zo moeten zijn door de kracht van de Geest, ondanks het bestaan van het vlees dat ze door het geloof voor dood moet houden, zodat ze in haar wandel niets toelaat dat in strijd is met deze positie. De gemeente behoorde een „vers deeg” te zijn en ze was dat niet als er kwaad was toegelaten. En dus moet ze zich reinigen van het oude zuurdeeg, omdat ze ongezuurd is in Gods gedachten. Dat is haar positie voor God. Want Christus, ons Pascha, is voor ons geslacht. Daarom moeten we feestvieren met het ongezuurde brood van oprechtheid en waarheid.

Het was dus fout van de Korinthiërs om te roemen, hoe groot hun gaven ook mochten zijn, zolang dit kwaad in hun midden was. Een weinig zuurdeeg maakt het hele deeg zuur. Het kwaad kleefde niet alleen degene aan die er persoonlijk schuldig aan was. De gemeente was niet rein totdat het kwaad was weggedaan (2Ko.7:11). Ze konden zich niet losmaken in de omgang van het gewone leven van allen die in de wereld in het kwaad leefden, want in dat geval zouden ze uit de wereld moeten gaan. Maar als iemand zichzelf een broeder noemde en in dit kwaad wandelde, dan moesten ze zelfs niet met zo iemand eten. God oordeelt hen die buiten zijn. De gemeente moet zelf degenen die binnen zijn oordelen en alles uit het midden wegdoen wat „boos” genoemd moet worden.

¶ De apostel oefent deze kracht alleen uit met betrekking tot bepaalde lasteraars (1Tm.1:20). Het is kracht, niet alleen maar plicht, en het is belangrijk deze beide dingen duidelijk te onderscheiden. Hoewel de apostel het hier deed in en met de vergaderde gemeente, zegt hij toch: „Ik heb reeds geoordeeld zo iemand aan de satan over te geven”. In 1Ko.5:13 hebben we de uitdrukkelijke plicht van de gemeente zonder de kwestie van speciale kracht.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 6

Hfdst. 6:1-11 behandelt het onderwerp van rechtszaken. Het was een schande dat zij die de wereld en de engelen zouden moeten oordelen, niet in staat zouden zijn te oordelen over de onbeduidendste zaken van deze wereld. Laten ze voor die taak degenen die het minst geacht zijn in de gemeente gebruiken. Het was beter als ze het onrecht verdroegen, maar ze deden zelf onrecht. Maar bozen en onrechtvaardigen zouden het koninkrijk zeker niet beërven. Wat een prachtige mengeling hebben we hier van wonderbare openbaringen, van een moraal die onveranderlijk is ondanks de Goddelijke oppermacht van de genade, en van gemeentelijke orde en tucht! De gemeente is verenigd met Christus. Als Hij de wereld zal oordelen en het oordeel zal uitspreken over de engelen, dan zal de gemeente met Hem verbonden zijn en aan Zijn oordeel deelhebben, want ze heeft Zijn Geest en ze bezit de zin van Christus. Maar niets dat onrechtvaardig is zal dat koninkrijk binnengaan. Want hoe kon in feite het kwaad geoordeeld worden door hen die er een behagen in schepten? Christenen moesten niet naar een aardse rechtbank gaan om zich recht te verschaffen, maar de toevlucht nemen tot de uitspraak van de broeders. Deze taak was geschikt voor de zwaksten onder hen, omdat het eigenlijk zo weinig inzicht vereiste in de geestelijke dingen. Bovendien was het juist als men liever onrecht leed. Hoe het ook zijn mocht, onrechtvaardigen zouden het koninkrijk niet beërven.

Judaïsme, dat behagen schepte in een vleselijke heiligheid van uiterlijke inzetten, en de geest van de wereld met gelijkvormigheid aan de wegen van de wereld - dat waren de twee gevaren die de gemeente in Korinthe bedreigden en die inderdaad altijd en overal bestaan voor het menselijk hart. Met betrekking tot voedsel is de regel eenvoudig. Er is volkomen vrijheid, want alles is geoorloofd; maar ware vrijheid omdat we aan geen van deze dingen onderworpen zijn. Het voedsel en de buik zouden beide, als in relatie tot elkaar, tenietgedaan worden. Het lichaam heeft een hogere bestemming - het is voor de Heer en de Heer voor het lichaam. God heeft Christus opgewekt uit de doden en Hij zal ons ook opwekken door Zijn kracht. Het lichaam heeft dit doel en het is uiteindelijk niet voor voedsel.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 7

Maar de leer dat het lichaam voor Christus is besliste nog een andere vraag, waartoe de verdorven zeden van de Korinthiërs aanleiding gaven. Alle hoererij wordt verboden. Voor ons is het een vanzelfsprekende zaak, omdat we gewend zijn aan de invloed van het christendom. Maar voor heidenen was het nieuw. Maar de christelijke leer brengt elk onderwerp op een hoger plan. Onze lichamen zijn de leden van Christus. Nog een waarheid is hiermee verbonden en is van groot belang: als twee personen door vereniging naar het vlees één lichaam waren, dan is degene die verenigd is met de Heer één geest met Hem. De Geest die in Zijn volheid in Christus is, is dezelfde Geest die in mij woont en mij met Hem verenigt. Onze lichamen zijn tempels van Hem. Wat een machtige waarheid als we dat bedenken!

Bovendien zijn we niet van onszelf, maar voor een prijs gekocht - het bloed van Christus dat voor ons gestort is. Daarom moeten we God verheerlijken in onze lichamen die van Hem zijn. Dit is een krachtig en alomvattend motief dat ons hele gedrag zonder uitzondering regelt. Onze ware vrijheid is God toe te behoren. Alles wat voor onszelf is stelen we van de rechten van Hem die ons voor Zichzelf gekocht heeft. Alles wat een slaaf was of verdiende was het eigendom van zijn meester. Zo is het ook met de christen. Buiten die positie is hij een arme slaaf van zonde en satan, is zelfzucht zijn leefregel en is de eeuwige verbanning van de Bron van liefde zijn einde. Vreselijke gedachte! In Christus zijn we de speciale voorwerpen en de vaten van die liefde. We hebben hier twee krachtige motieven voor heiligheid: de waarde van het bloed van Christus, waarvoor we gekocht zijn; en ook het feit dat we de tempels zijn van de Heilige Geest.

De apostel gaat verder met de beantwoording van een vraag in verband met het onderwerp dat hij behandeld had - de wil van God met betrekking tot de verhouding tussen man en vrouw. Zij die buiten die verhouding blijven om met de Heer te wandelen naar de Geest en niet in enig opzicht toe te geven aan hun natuur doen goed. God had het huwelijk ingesteld - wee degene die er kwaad van zou spreken! Maar de zonde heeft zijn intrede gedaan en alles wat van de natuur, van het schepsel is, is bedorven. God heeft echter een kracht gegeven die volkomen boven en buiten de natuur is, die van de Geest. Overeenkomstig die kracht te wandelen is het beste, dan wandelt men buiten de sfeer waar zonde werkzaam is. Maar dat is een zeldzame zaak en positieve zonden zijn grotendeels het gevolg van het zich afzijdig houden van wat God heeft ingesteld in overeenstemming met de natuur. In het algemeen moet een ieder om die reden dus zijn eigen vrouw hebben. En als de eenheid eenmaal gevormd is heeft hij niet langer de beschikking over zichzelf. Wat het lichaam betreft behoorde de man aan zijn vrouw en de vrouw aan haar man. Als ze zich met onderling goedvinden aan elkaar hadden onttrokken om zich te kunnen wijden aan gebed en aan geestelijke zaken, dan moest de band onmiddellijk weer worden erkend. Opdat het hart dat zichzelf niet beheerste satan geen gelegenheid zou geven de ziel te komen benauwen en zijn vertrouwen in God en in Zijn liefde teniet te doen, opdat satan niet door angstige twijfels iemand zou verzoeken die zichzelf teveel oplegde en daarin faalde omdat hij zich niet kon

onthouden.

Maar deze toestemming en deze richtlijn die christenen aanbeval om te trouwen was geen bevel van de Heer dat door inspiratie gegeven was, maar de vrucht van de ervaring van de apostel - een ervaring waaraan de tegenwoordigheid van de Heilige Geest niet ontbrak ⁶. Hij zou liever willen dat ieder was zoals hijzelf.

Maar ieder had in dit opzicht zijn eigen genadegave van God. Tot de ongetrouwen en de weduwen zegt hij dat het goed is te blijven zoals hij. Maar als ze hun natuur niet konden onderwerpen en in kalme reinheid blijven, dan was het beter te trouwen. Branden van begeerte was schadelijker dan de huwelijksband. Maar wat het huwelijk zelf betreft was er niet langer plaats voor de raad van zijn ervaring, er was een uitdrukkelijk bevel van de Heer. De vrouw moest niet scheiden van de man, noch de man van de vrouw. En als ze scheidden was de band niet verbroken. Ze moesten ongetrouwd blijven of zich anders met elkaar verzoenen.

Maar er was een moeilijker geval, als de man bekeerd was en de vrouw onbekeerd of andersom. Volgens de wet verontreinigde een man zichzelf als hij een vrouw uit de volken huwde (en die dus onheilig en onrein was) en werd hij gedwongen haar weg te zenden. En hun kinderen hadden geen recht op joodse voorrechten, ze werden als onrein verworpen (zie Ezra 10:3). Maar onder de genade is het precies omgekeerd. De bekeerde man heiligde de vrouw en andersom, en hun kinderen werden als rein voor God beschouwd; ze hadden deel aan de gemeentelijke rechten van hun vader of moeder. Dit is de betekenis van het woord „heilig”, in verbinding met de vraag van orde en uiterlijke verhouding tot God, die ontstond door de verplichting onder de wet om in zo'n geval vrouw en kinderen weg te zenden. De gelovige moest zijn vrouw dus niet wegsturen en evenmin moest een gelovige vrouw haar onbekeerde man verlaten. Als de ongelovige de gelovige definitief verliet, dan was de laatste (man of vrouw) vrij - „laat hem scheiden”. De broeder was niet langer verplicht degene die hem verlaten had als zijn vrouw te beschouwen. Evenmin hoefde de zuster de man die haar verlaten had als haar man te beschouwen. Maar ze waren geroepen tot vrede en moesten deze scheiding niet zoeken, want hoe wist de gelovige of hij niet het middel zou zijn voor de bekering van de ongelovige? Want we leven onder de genade. Bovendien moest ieder wandelen zoals God hem had toebedeeld.

Wat betrof roeping en positie in deze wereld was de algemene regel dat ieder moest blijven in de toestand waarin hij geroepen was. Maar het moest „bij God” zijn, zodat men niets deed wat niet tot Zijn eer was. Als de aard van die toestand op zichzelf al in strijd met Zijn wil was, dan was het zonde. Het was duidelijk dat hij daarin niet bij God kon blijven. Maar de algemene regel was erin te blijven en God erin te verheerlijken.

De apostel had gesproken over het huwelijk, over de ongetrouwen en de weduwen. Maar men had hem ook vragen gesteld met betrekking tot hen die nog nooit enige relatie met vrouwen waren aangegaan. Op dit punt had hij geen bevel van de Heer. Hij kon alleen zijn mening geven als iemand die barmhartigheid van de Heer had gekregen om trouw te zijn. Het was goed om in die toestand te blijven, gezien wat de wereld was en de moeilijkheden van een christelijk leven. Als men aan een vrouw verbonden was dan moest men geen losmaking zoeken. Als men vrij was dan deed men goed zo te blijven. Wie dus trouwde deed

wel. Maar wie niet trouwde deed beter. Wie geen vrouw gekend had zondigde niet als hij trouwde, maar hij zou verdrukking naar het vlees hebben in zijn leven hier beneden. Men zal opmerken dat hier geen sprake is van de dochter van een christen, maar van zijn eigen persoonlijke toestand. Als hij vaststond en macht had over zijn eigen wil dan was deze weg beter. Als hij trouwde was het ook goed. Maar als hij niet trouwde was het beter. Voor een vrouw gold hetzelfde. En als de apostel zei dat het naar zijn mening beter was - hij had de Geest van God. Zijn ervaring - als hij geen bevel had - had hij niet verworven zonder de Geest. Het was de ervaring van een man die kon zeggen (als iemand het recht had om dat te zeggen) dat hij de Geest van God had.

Bovendien was de tijd kort. Zij die getrouwd waren moesten zijn als hadden ze geen vrouw. Zij die kochten als hadden ze geen bezit. Zij die de wereld gebruikten moesten die niet gebruiken als hun eigendom. De apostel wilde alleen dat ze zonder zorg of afleiding zouden zijn, opdat ze de Heer zouden kunnen dienen. Als dit niet het gevolg was van het feit dat ze zich dood hielden voor hun natuur, dan wonnen ze niets, ze verloren daardoor. Als ze getrouwd waren werden ze in beslag genomen door de aardse dingen om hun vrouwen te behagen en voor hun kinderen te zorgen. Maar ze genoten een rust voor de geest, waarin de natuur niet haar rechten eiste met een wil die ze faalden tot zwijgen te brengen, en heiligheid van wandel en van hart werd gehandhaafd. Als de wil van de natuur tot onderwerping en tot zwijgen werd gebracht dienden ze de Heer zonder afgeleid te worden. Ze leefden naar de Geest en niet volgens de natuur, zelfs in die dingen die God als goed had ingesteld met betrekking tot de natuur.

Wat de slaaf betrof: hij kon zich troosten met het feit dat hij een vrijgelatene van de Heer was. Maar gezien de moeilijkheid de wil van de heidense of zelfs van een ongeestelijke meester te verzoenen met de wil van God, moest hij als hij vrij kon worden deze gelegenheid aangrijpen.

Er zijn twee dingen die ons hier in 't voorbijgaan opvallen. Allereerst de heiligheid die al deze richtlijnen ademen met betrekking tot dat wat zo nauw de verlangens van het vlees raakt. De inzetten die God aan de mens had gegeven toen hij nog in zijn staat van onschuld was, worden in al hun integriteit en al hun gezag gehandhaafd. Ze vormen nu een beveiliging tegen de zonde waartoe de mens wordt aangespoord door zijn vlees. Maar de Geest geeft een nieuwe kracht die de natuur te boven gaat, wat echter in geen enkel opzicht het gezag van de oorspronkelijke insetting verzwakt. Als iemand boven de natuur kan leven om de Heer in alle vrijheid te dienen is het een gave van God - een genade die hij goed doet te gebruiken en er winst mee te doen.

Uit dit hoofdstuk volgt nog een tweede heel belangrijke principe. De apostel maakt nauwkeurig onderscheid tussen wat hij heeft door inspiratie en zijn eigen geestelijke ervaring, dat wat de Geest hem gaf in verbinding met de oefeningen van zijn persoonlijke leven, geestelijke wijsheid, hoe verheven die ook mocht zijn. Op bepaalde punten had hij geen bevel van de Heer. Dan gaf hij de conclusie waartoe hij door de hulp van de Geest van God gekomen was in een leven van opmerkelijke trouw, geholpen door de Geest die hij maar weinig bedroefde. Maar dan was het geen bevel van de Heer. Op andere punten moest dat wat hij niet op die manier uitzonderde worden aangenomen als het gebod van de Heer (vgl. hfdst. 14:37). Dat wil zeggen hij bevestigt de terecht zo genoemde inspiratie van zijn

geschriften -ze moesten aangenomen worden als afkomstig van de Heer Zelf - en hij onderscheidt deze inspiratie van zijn eigen geestelijke bekwaamheid, een principe van groot belang.

¶ Merk hier op dat er nadrukkelijk onderscheid wordt gemaakt tussen geestelijke gedachten als mens en inspiratie, wat ongelovigen uit de moderne school met elkaar hebben verward. De apostel geeft zijn gedachten en zijn oordeel als een geestelijk mens, terwijl zijn geest bezielde en geleid werd door de Geest, en stelt het tegenover inspiratie en wat de Heer zei. Hoe wonderbaar heeft de Heer in alles voorzien in de Schrift! Vgl. vs.25.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 8

Hierna beantwoordt de apostel de vraag met betrekking tot voedsel dat aan de afgoden was geofferd. Dit geeft aanleiding tot enkele woorden over de waarde van kennis. Eenvoudig als kennis gezien is ze niets waard. Als we de kennis zien als iets dat wij bezitten, dan maakt de kennis ons alleen maar opgeblazen. Het is iets in **mij, mijn kennis**. Maar ware christelijke kennis bracht iets aan het licht van **God**. Door middel van wat er geopenbaard werd, werd God groter voor de ziel omdat Hij beter gekend werd. Wat ik kende was in Hem en geen kennis in mij waardoor ik mezelf groter maakte. Wie God liefheeft wordt **door Hem gekend**.

Wat de vraag zelf betrof: de liefde besliste alles. Uit het feit dat een dergelijke vraag was opgekomen bleek duidelijk dat niet alle gewetens door geestelijke kennis in het volle licht waren gebracht. Nu was een afgod ongetwijfeld niets. Er was maar één God, de Vader, en één Heer, Jezus Christus. Maar als iemand die sterk was aanzat in een afgodstempel, dan zou een ander die niet het volle licht had worden aangemoedigd om dat ook te doen, zodat hij ontrouw en verontreinigd zou worden in zijn geweten. Op die manier breng ik iemand tot zonde en stort ik, voor zover het van mij afhangt, een broeder in 't verderf voor wie Christus gestorven is. Door deze handelwijze zondig ik tegen Christus Zelf. Als het eten van vlees er dus de oorzaak van is dat mijn broeder struikelt, dan onthoud ik me liever helemaal daarvan dan dat ik een valstrik voor hem ben. Hier behandelt de apostel deze vraag als iets dat opkwam onder de broeders, dus als een zaak die het geweten van iedereen raakte, waarbij hij met alle kracht wil handhaven dat een afgod in feite niets anders dan een stuk hout of steen was. Het was belangrijk om deze vraag in dit licht te bezien. De profeten hadden dat vroeger ook gedaan. Maar dat was niet alles wat er over te zeggen viel. De werking van satan en van de boze geesten in verbinding hiermee moest nog worden uitgelegd, en dit doet hij verderop.

We kunnen terloops nog wijzen op de uitdrukking: „Er is voor ons maar één God, de Vader, en één Heer, Jezus Christus”. De apostel behandelt hier niet de abstracte vraag van de Godheid van de Heer, maar de verbinding waarin mensen stonden met dat wat boven hen was in bepaalde relaties. De heidenen hadden veel goden en veel heren, bemiddelende wezens. Maar met de christenen was dat niet zo. Zij hebben de Vader, die in de absoluteitheid van de Godheid is gebleven, en Christus die Mens geworden is en de plaats en de relatie van Heer ten opzichte van ons heeft ingenomen. De positie, en niet de natuur, is het onderwerp. Het is hetzelfde in hfdst. 12:2-6, waar het gaat om de tegenstelling met het grote aantal geesten en de vele goden en heren die de heidenen kenden.

Maar niet ieder was in feite zo los van de invloed van de valse goden op zijn denkwijze. Ze betekenden misschien nog iets voor zo iemand, al wilde hij dat zelf ook niet. Zijn geweten was niet vrij van de afgod en als hij iets at dat daaraan geofferd was, dan was dat eten voor hem niet eenvoudig dat wat God als voedsel gegeven had. De gedachte aan het bestaan van een werkelijk en machtig wezen had een plaats in zijn hart en zo werd zijn geweten verontreinigd. Nu werd men in Gods oog niet beter door te eten, terwijl men hierdoor wel

een struikelblok legde op de weg van een broeder en hem (voor zover het de daad betrof van hen die het volle licht hadden) in 't verderf stortte door zijn geweten te verontreinigen en hem van God te vervreemden door zijn ontrouw. Dit betekende dat men zondigde tegen Christus die voor die kostbare ziel gestorven was. Als God tussenbeide kwam om hem te beschermen voor de gevolgen van deze ontrouw, verminderde dat toch beslist niet de zonde van degene die de zwakke ertoe bracht iets te doen tegen zijn geweten. Op zichzelf richt dat wat ons van God scheidt ons wat onze verantwoordelijkheid betreft te gronde. Daarom zou iemand die de liefde van Christus in zijn hart heeft liever nooit vlees eten dan iets doen wat een broeder ontrouw zou maken en ertoe zou leiden dat een ziel verloren ging die door Christus verlost was.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 9

De apostel stond bloot aan de beschuldigingen van valse leraars, die beweerden dat hij zijn evangelie bracht en zijn verdere werkzaamheden deed omdat hij er zelf belang bij had, en dat hij christenen hun eigendom ontnam en daarvoor gebruik maakte van hun toewijding. Daarom spreekt hij over zijn dienst. Hij verklaart openlijk dat hij een apostel is, een ooggetuige van de heerlijkheid van Christus, omdat hij de Heer gezien had. Bovendien was hij ongetwijfeld voor de Korinthiërs een apostel, als hij dat voor anderen niet was, want hij was het middel geweest voor hun bekering. Nu was het de wil van de Heer dat zij die het evangelie predikten ook van het evangelie zouden leven. Hij had het recht een zuster als zijn vrouw met zich mee te nemen, evenals Petrus en de broeders van de Heer dat deden. Toch had hij dit recht niet gebruikt. Hij was genoodzaakt door de roeping van de Heer om het evangelie te prediken, wee hem als hij in gebreke bleef dat te doen! Zijn roem was juist het evangelie kosteloos te verkondigen, om zo alle argumenten van zijn tegenstanders van hun kracht te beroven. Want hoewel hij vrij was van allen, had hij zich allen tot slaaf gemaakt om er zoveel mogelijk te winnen. Let erop dat dit in zijn dienst was. Het betekende niet dat hij zich aanpaste aan de wereld om de aanstoot van het kruis te ontgaan. Hij bracht dit duidelijk naar voren (hfdst. 2:2), maar in de prediking ervan paste hij zich aan bij het godsdienstige denken en de gedachtengangen van dezen en genen, om toegang te krijgen voor de waarheid in hun geest; en hetzelfde deed hij door zijn wijze van doen onder hen. Het was de kracht van de liefde die zichzelf verloochende in alle dingen om allen tot slaaf te zijn, en niet de zelfzucht die zichzelf streelde onder het voorwendsel anderen te winnen. **In elk opzicht** deed hij zo terwille van het evangelie, omdat hij wenste (zoals hij zei) er deelgenoot mee te zijn. Want hij verpersoonlijkt het evangelie als de uitvoerder van het werk van Gods liefde in de wereld.

Op die manier moesten ze de loopbaan lopen, en om zo te lopen moest men zichzelf verloochenen. Dat deed de apostel. Hij liep niet met onzekere passen, als iemand die het ware doel niet zag of dat niet ernstig najaagde als iets dat hij kende. Hij beseftte goed wat hij najaagde en hij jaagde er ook werkelijk en duidelijk naar in overeenstemming met het karakter ervan. Ieder kon dat zien aan zijn wandel. Hij vocht niet als iemand die in de lucht sloeg - een gemakkelijke dapperheid. Bij het zoeken van wat heilig en heerlijk was, kende hij de moeilijkheden die hij weerstond in de persoonlijke strijd met het kwaad dat hem de overwinning probeerde te beletten. Als een sterke worstelaar hield hij zijn lichaam, dat hem zou hebben gehinderd, in bedwang. Zijn jagen naar de hemel was een realiteit, hij wilde niets tolereren wat daarmee in strijd was. Prediking aan anderen was niet alles. Hij kon dat doen en het zou wat hemzelf betrof vergeefse arbeid kunnen zijn. Hij zou alles kunnen verliezen -later zelf verworpen kunnen worden als hij persoonlijk geen christen was. Maar hij was allereerst een christen en verder een prediker, en een goed prediker omdat hij allereerst christen was. Zo konden dus ook anderen (want het begin van hfdst. 10 sluit aan bij het eind van hfdst. 9) een belijdenis afleggen en deelnemen aan de eerste en volgende inzettingen van het christendom, zoals hij een prediker kon zijn, maar uiteindelijk toch niet door God worden erkend. Deze waarschuwing is een getuigenis van de toestand van verval waarin de

gemeente van God - in elk geval voor een deel - gekomen was. Zo'n waarschuwing is altijd nuttig, maar ze gaat ervan uit dat zij die de naam van christen dragen en deelgenomen hebben aan de inzettingen van de kerk, niet langer zo'n vertrouwen inboezemen dat men ze zonder meer ontvangt als echte schapen van Christus. Dit gedeelte maakt onderscheid tussen het deelhebben aan christelijke inzettingen en het bezitten van de behoudenis, een onderscheid dat altijd juist is maar dat men niet hoeft te maken als het christelijk leven helder straalt in hen die deelhebben aan de uiterlijke voorrechten van de gemeente.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 10

Dan wijst de apostel de Korinthiërs op de wegen van God met Israël in de woestijn, als onderwijs met betrekking tot Zijn wegen met ons. Hierbij verklaart hij dat de dingen die hun overkwamen typen of beelden waren die ons tot voorbeeld strekken. Dit is een belangrijk principe, dat we goed moeten begrijpen om er nut van te hebben. Israël is niet het beeld, maar dat wat Israël overkwam - de wegen van God met Israël. De dingen zelf overkwamen Israël, maar ze zijn beschreven tot onderwijs voor ons die aan het eind van Gods bedelingen leven. Dat wat zal volgen zal het oordeel van God zijn, als deze voorbeelden niet langer zullen dienen voor het leven van het geloof.

Vervolgens worden er twee principes vastgesteld die ook grote praktische betekenis hebben. „Daarom, wie meent te staan, zie toe dat hij niet valt” (vs.12). Dat is onze verantwoordelijkheid. Aan de andere kant hebben we de trouw van God: „God is getrouw” (vs.13). Hij laat niet toe dat we boven vermogen worden verzocht, maar Hij voorziet in de uitkomst opdat we niet zouden struikelen.

Met betrekking tot afgoderij beveelt hij die heilige vrees die elke aanleiding vermijdt waardoor men in het kwaad zou kunnen vallen. Door de tafel waarvan we eten is er gemeenschap en verbinding met wat erop is. En wij christenen, al zijn we velen, vormen maar één brood en één lichaam ⁷, omdat we deelnemen aan hetzelfde brood bij het avondmaal van de Heer. Zij die in Israël van de offers aten hadden deel aan het altaar en werden ermee vereenzelvigd. Zo werden ook zij die aten van het afgodenoffer als zodanig vereenzelvigd met de afgod waaraan het geofferd was. Zei de apostel hiermee dat een afgod iets was? Nee, maar dat zoals er geschreven stond in Deut.32, „wat de volken offeren, zij dat aan de boze geesten offeren en niet aan God”. Zou een christen dan eten van de tafel van de boze geesten? De tafel was de tafel van de boze geesten, de drinkbeker was de drinkbeker van de boze geesten - een belangrijk principe voor de gemeente van God. Wilde iemand de Heer tot jaloersheid verwekken door Hem op één lijn te stellen met boze geesten? Hier wordt opnieuw verwezen naar Deut.32.

De apostel herhaalt het beginsel dat hij al had vastgesteld. In elk opzicht was hij vrij. Aan de ene kant wilde hij zich dus niet onder het gezag van iets plaatsen. Maar aan de andere kant wilde hij, omdat hij vrij was, zijn vrijheid gebruiken tot geestelijk welzijn van allen. Om deze regel op te volgen geeft hij de volgende aanwijzingen. Alles wat in de vleeshal werd verkocht moest men eten zonder er een gewetensvraag van te maken. Maar als iemand zei: „Dit is afgodenoffer”, dan was dat een bewijs dat hij zich in zijn geweten bewust was van een afgod. Dan moest men er niet van eten vanwege het geweten van de ander. Want wat degene betrof die vrij was: zijn vrijheid kon niet worden beoordeeld door het geweten van een ander. Want de apostel erkende de waarheid - wat de leer betrof en waar er kennis was - dat een afgod niets was. Het schepsel was eenvoudig het schepsel van God. Maar gemeenschap met wat onecht was moest ik voor mezelf vermijden, vooral als het ging om wat betrekking had op gemeenschap met God Zelf. En het was beter mezelf de vrijheid te

ontzeggen die de waarheid me gaf dan het zwakke geweten van anderen te kwetsen.

Bovendien moeten we in alle dingen, zelfs in eten of drinken, de eer van God op het oog hebben en alles tot Zijn eer doen. Terwijl we geen aanstoot geven doordat we van onze vrijheid gebruik maken, noch aan joden, noch aan niet-joden, noch aan de gemeente van God. Zo zullen we het voorbeeld van de apostel volgen, die zichzelf verloochende en op die manier probeerde allen te behagen tot hun behoud.

¶ Hier komt de apostel bij de binnenste kring: het lichaam van Christus, de ware Gemeente van God samen verenigd door de Heilige Geest, waarvan het avondmaal van de Heer de uitdrukking is.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 11

Nadat hij deze regels heeft gegeven om detailvragen te beantwoorden, wendt hij zich tot wat betrekking had op de tegenwoordigheid en de werking van de Heilige Geest. Dit brengt ook het onderwerp ter sprake van het gedrag dat passend voor hen was in hun samenkomsten.

Let hier op de manier waarop de apostel zijn antwoorden met betrekking tot details baseert op hoogst fundamentele principes. Dat is het ware karakter van het christendom (vgl. Titus 2:10-14). De apostel brengt God naar voren en de liefde, en hij brengt de mens in verbinding met God Zelf. In wat nu volgt hebben we daarvan ook een treffend voorbeeld. Het onderwerp is een aanwijzing voor vrouwen.

Ze moesten niet bidden zonder hun hoofd te bedekken. Het was dus eenvoudig iets wat passend en fatsoenlijk was. Maar om deze vraag te beslissen legt de apostel uit wat de relatie is en de orde van de relatie die er bestaat tussen de bewaarders van Gods heerlijkheid en Hemzelf ⁸. En verder noemt hij ook de engelen. De christenen vormden als het ware een schouwspel voor de engelen en moesten daarom een orde tonen die in overeenstemming met Gods gedachten was. Het hoofd van de vrouw is de man, het hoofd van de man is Christus, en dat van Christus is God. Dit is de machtsorde, die opklimt tot Hem die boven alles staat. En dan voegt hij eraan toe met betrekking tot hun relatie met elkaar, dat de man niet geschapen is om de vrouw, maar de vrouw om de man. En wat hun relaties betrof met andere schepselen die inzicht hadden in en zich bewust waren van de orde van de wegen van God: de vrouwen moesten zich dekken terwille van de engelen, omdat de engelen toeschouwers zijn van de wegen van God in de bedeling van de verlossing en van de uitwerking die deze wonderbare tussenkomst van God moet hebben. In 1Tm.2 wordt eraan toegevoegd in verband met de geschiedenis van wat plaatsvond, dat de man niet verleid werd, maar dat de vrouw verleid werd en eerst overtrad. Verder vinden we in het gedeelte dat we nu overdenken dat - wat de schepping betrof - de man niet uit de vrouw genomen is, maar de vrouw uit de man. Evenwel is de man niet zonder de vrouw, noch de vrouw zonder de man, in de Heer. Maar alle dingen zijn uit God. En heel deze uiteenzetting geeft de apostel om een vraag te regelen van wat passend was als de vrouwen zich bij het bidden bevonden in de tegenwoordigheid van anderen! Het gaat hier nog niet om de orde in de gemeente. Dat begint bij vs.17.

Wat de details betrof was het resultaat dat de man zijn hoofd niet moest bedekken. Want hij vertegenwoordigde gezag en hij was in dit opzicht, wat zijn positie betrof, bekleed met de heerlijkheid van God, van Wie hij het beeld was. De vrouw moest haar hoofd wel bedekken, als een bewijs dat ze onderworpen was aan de man. Want haar hoofddeksel was een teken van de macht waaraan ze onderworpen was. De man kon het echter niet stellen zonder de vrouw, noch de vrouw zonder de man. Tenslotte beroept de apostel zich op de orde van de schepping. Volgens de natuur toonde het haar van de vrouw, haar eer en sieraad, in tegenstelling met het haar van de man, dat ze niet geschapen was om zich met de

vrijmoedigheid van de man voor allen te vertonen. Het lange haar was haar als een sluier gegeven die toonde dat ingetogenheid en onderworpenheid haar juiste positie, haar speciale heerlijkheid was - een bedekt hoofd dat zich als het ware verborg in die onderworpenheid en in die ingetogenheid. Bovendien, als iemand twistte over dit punt: twisten was een gewoonte die noch de apostel noch de gemeenten toelieten.

Merk hier ook op dat de Goddelijke orde in de schepping nooit haar waarde verliest als de uitdrukking van Gods gedachten, hoe diep de mens ook gevallen is. Zo wordt ook in Jakobus gezegd dat de mens geschapen is in het beeld van God. Wat zijn morele toestand betreft moet hij, nu hij kennis heeft van goed en kwaad, opnieuw geboren worden, in ware gerechtigheid en heiligheid geschapen worden, om het beeld van God te kunnen zijn zoals dat nu geopenbaard is door Christus. Maar zijn positie in de wereld als hoofd en middelpunt van alle dingen - wat geen enkele engel geweest is - is de gedachte van God Zelf. Zo is het ook met de positie van de vrouw, de gezellin van zijn heerlijkheid, maar aan hem onderworpen. Het is een gedachte van God. Wat de man betreft zal de gedachte van zijn hoofdschap heerlijk vervuld worden in Christus, en wat de vrouw betreft zullen Gods gedachten vervuld worden in de Gemeente. Maar deze gedachten zijn op zich al juist, omdat ze de door God ingestelde orde vormen. Als zodanig zijn ze altijd waar. Want de inzetting van God scheidt orde, hoewel ongetwijfeld ook Zijn wijsheid en Zijn volmaaktheid daarin geopenbaard worden.

De lezer zal opmerken dat deze orde in de schepping, evenals dat wat is neergelegd in Gods raadsbesluiten met betrekking tot de vrouw, tot de man, tot Christus en tot God Zelf, onderwerpen zijn van zeer groot belang. Zo is het ook met het feit dat mensen - in elk geval christenen die deelhebben aan de verlossing - een schouwspel vormen voor de engelen (verg. hfdst. 4:9). Ik kan deze belangrijke onderwerpen hier alleen maar aanstippen ⁹. Daarna gaat de apostel in op het onderwerp van hun samenkomsten. In vs.2 had hij hen geprezen, maar op dit punt kon hij dat niet doen (vs.17). Hun bijeenkomsten openbaarden een geest van verdeeldheid. Deze verdeeldheid betrof het verschil tussen rijken en armen, maar dit gaf kennelijk ook aanleiding tot andere scheuringen. In elk geval waren er andere scheuringen nodig om openbaar te maken wie werkelijk door God beproefd bevonden waren. Nu hadden deze scheuringen het karakter van sekten. Dat wil zeggen bepaalde overtuigingen verdeelden christenen van dezelfde gemeente, van de gemeente van God, in verschillende scholen. Ze waren elkaar vijandig gezind, hoewel ze samen het avondmaal van de Heer aten - als men inderdaad kon zeggen dat ze het samen aten. Jaloezieën die ontstaan waren tussen rijken en armen gaven voedsel aan de sektarische verdeeldheid. Als, zoals ik opmerkte, men nog kon zeggen dat ze samen broodbraken. Want ieder zorgde ervoor dat hij eerst zijn eigen avondmaal at voordat de anderen konden eten, en sommigen waren hongerig terwijl anderen volop hadden. Dit was niet werkelijk het eten van het avondmaal van de Heer.

Onder leiding van de Heilige Geest maakt de apostel van deze gelegenheid gebruik om hun de aard en het belang van deze inzetting uit te leggen. We kunnen hier opmerken dat de Heer hem dit door een speciale openbaring geleerd had. Dit is een bewijs van de betekenis ervan, wat ook verband houdt met het feit dat het de uitdrukking is van de eenheid van het lichaam - de waarheid die speciaal was toevertrouwd aan de apostel. Aan de andere kant was hij niet gezonden om te dopen. Dat was eenvoudig de toelating tot het huis dat al gevormd was en waartoe de apostel net zoals anderen was toegelaten.

Deze speciale openbaring in verband met de inzetting van het avondmaal bewijst ook dat het een deel is van de gedachten van de Heer met betrekking tot de hele christelijke wandel, waaraan Hij belang hecht met het oog op onze morele toestand en de toestand van onze geestelijke gevoelens, zowel persoonlijk als die van de gemeente. In de vreugde van de christelijke vrijheid, temidden van de krachtige gevolgen van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest - van de gaven waardoor Hij Zich openbaarde in de gemeente, werden de gelovigen herinnerd aan de dood van de Heer, aan Zijn verbroken lichaam. Zijn sterven werd als het ware opnieuw voorgesteld aan het geloof als de grondslag en het fundament van alles. Deze liefdedaad, deze eenvoudige en ernstige handeling, hield al haar betekenis, al leek ze uiterlijk zwak en niet veelzeggend. Het lichaam van de Heer was voor ons geofferd! Hiervan moest de Heilige Geest Zelf getuigen en al de betekenis hiervan moest bewaard blijven in het hart van de christen. Dit moest de grondslag en het middelpunt zijn van het gebouw van de gemeente. Welke kracht er ook aan het licht mocht komen in de gemeente, het hart werd teruggebracht naar de dood van de Heer. Het lichaam van de Heer Zelf was geofferd ¹⁰. En de lippen van Jezus hadden gevraagd of we Hem wilden gedenken.

Dit morele evenwicht is erg belangrijk voor gelovigen. Kracht en de uitoefening van gaven hebben niet noodzakelijk tot gevolg dat het hart en het geweten geraakt worden van hen aan wie ze zijn toevertrouwd, en evenmin is dat altijd het geval met hen die de openbaring ervan genieten. En hoewel God tegenwoordig is (en als we in een goede toestand zijn wordt dat gevoeld), is het toch een mens die spreekt en invloed uitoefent op anderen. Hij staat op de voorgrond. Maar bij het avondmaal van de Heer wordt het hart teruggebracht naar een punt waarop het volkomen afhankelijk is, waarop de mens niets is en waarop Christus en Zijn liefde alles zijn. Het hart wordt dan geoefend en het geweten herinnert zich dat het reiniging nodig had en dat het gereinigd is door het werk van Christus. We beseffen dat we absoluut afhankelijk zijn van deze genade. Onze gevoelens worden er ook helemaal bij betrokken. Het is belangrijk hieraan te denken. De gevolgen die het resultaat waren van de onachtzaamheid van de Korinthiërs met betrekking tot de betekenis van deze inzetting, bevestigden het grote belang ervan en de vurige wens van de Heer dat de Zijnen acht hierop zouden slaan. De apostel gaat in hfdst. 12 spreken over de kracht van de Heilige Geest zoals die gemanifesteerd werd in Zijn gaven, over dé voorschriften die nodig waren om de orde te bewaren en ervoor te zorgen dat alles tot stichting was als de gaven uitgeoefend werden in de gemeente. Maar voordat hij dat doet plaatst hij het avondmaal van de Heer centraal in de gemeente als het morele middelpunt, het voorwerp van alle aandacht. Laten we ingaan op enkele gedachten die de Geest hier voorstelt in verband met deze inzetting.

Allereerst verbindt Hij op een bijzonder krachtige manier onze gevoelens met het avondmaal. Het was in dezelfde nacht waarin Jezus werd overgeleverd dat Hij deze herinnering aan Zijn lijden en aan Zijn liefde naliet. Zoals het paaslam herinnerde aan de verlossing die het offer dat in Egypte gebracht was voor Israël verworven had, zo bracht het avondmaal van de Heer het offer van Christus in herinnering. Hij is in de heerlijkheid, de Geest is gegeven; maar ze moesten aan Hem denken. Zijn geofferde lichaam was het voorwerp voor hun harten bij deze herdenking. Let op dit woord „gedachtenis”. Het is niet een Christus zoals Hij nu leeft, het is niet de verwerkelijking van wat Hij is. Dat is geen gedachtenis, want Zijn lichaam is nu verheerlijkt. Het is een gedachtenis van wat Hij was op het kruis. We denken aan een lichaam dat gedood is en aan bloed dat vergoten is, niet aan

een verheerlijkt lichaam. Maar het wordt herdacht door hen die nu met Hem verenigd zijn in de heerlijkheid waarin Hij is ingegaan. Als opgestaan en verbonden met Hem in heerlijkheid zien we terug op dat heerlijke werk van Zijn liefde en bewonderen we Zijn liefde die ons daar een plaats gaf. We drinken ook uit de beker tot Zijn gedachtenis. Kortom, Christus wordt gezien als gestorven. Er is nu niet zo'n Christus.

Het is de gedachtenis van Christus Zelf. Het is dat wat verbindt aan Hemzelf. Het is niet alleen de waarde van Zijn offer, maar verbondenheid met Hemzelf, de gedachtenis aan Hemzelf. Maar dan laat de apostel ons zien Wie het is die stierf. Het is een gestorven Christus, maar het is de Heer. Het is onmogelijk om twee woorden te vinden, waarvan de samenvoeging zo'n belangrijke betekenis heeft: De dood van de Heer. Hoeveel ligt erin opgesloten dat Hij die de Heer genoemd wordt, gestorven was! Wat een liefde! Wat een plannen! Wat een uitwerking! Wat een resultaten! De Heer Zelf gaf Zich voor ons over. We verkondigen Zijn dood. Maar Zijn dood betekent tegelijk ook het eind van de relaties die God heeft met deze wereld op de grondslag van de verantwoordelijkheid van de mens, behalve het oordeel. Deze dood heeft elke schakel verbroken, heeft de onmogelijkheid aangetoond van enige verbinding met God. We verkondigen deze dood totdat de verworpen Heer zal terugkomen om nieuwe relaties te leggen, terwijl Hij ons tot Zich neemt om daarin te delen. Dit verkondigen we door het houden van deze inzetting. Bovendien is het avondmaal op zich een verklaring dat het bloed waarop het nieuwe verbond gegrond is al vergoten is; het was opgericht in dit bloed. Ik ga niet verder dan wat dit gedeelte voorstelt. Het doel van de Geest van God is hier niet om ons de uitwerking van de dood van Christus voor te stellen, maar dat wat het hart aan Hem verbindt bij het gedenken van Zijn dood, en de betekenis van de inzetting zelf. Het is een gestorven, overgeleverde Christus die we gedenken. Het geofferde lichaam was als het ware voor hun ogen bij dit avondmaal. Het vergoten bloed van de Heiland eiste de gevoelens van hun harten voor Hem op. Ze waren schuldig aan het verachten van deze kostbare dingen, als ze op een onwaardige wijze deelnamen aan het avondmaal. De Heer Zelf richtte onze gedachten daarop in deze inzetting en Hij deed dat op een bijzonder treffende manier, juist op het moment van Zijn overlevering.

Maar als Christus het hart zo aantrok om zijn aandacht daarop te richten - er was ook een ernstige uitoefening van tucht in verband met deze inzetting. Als ze het gebroken lichaam en het bloed van de Heer verachtten doordat ze er lichtzinnig aan deelnamen, bracht dat tucht met zich mee. Velen waren zwak en ziek geworden en niet weinigen waren ontslapen, waren gestorven. Het onderwerp is niet het waardig zijn om deel te nemen, maar het deelnemen op een onwaardige wijze. Elke christen was waardig om deel te nemen omdat hij een christen was, tenzij hij was uitgesloten door zonde. Maar het gevaar bestond dat een christen aanzat zonder zichzelf te oordelen of naar behoren te waarderen wat het avondmaal hem in herinnering bracht en wat Christus ermee verbonden had. Zo iemand onderscheidde niet het lichaam van de Heer; en hij onderscheidde niet, oordeelde niet, het kwaad in hemzelf. God kan niet toelaten dat we zo zorgeloos zijn. Als de gelovige zichzelf oordeelt zal de Heer hem niet oordelen. Maar als we onszelf niet oordelen, dan oordeelt de Heer. Maar als we als christenen geoordeeld worden, worden we getuchtigd door de Heer, opdat we niet met de wereld zouden veroordeeld worden. Dit is de regering van God in de handen van de Heer die Zijn eigen huis oordeelt - een belangrijke waarheid die te vaak vergeten wordt. Ongetwijfeld is het resultaat van alles in overeenstemming met de raadsbesluiten van God, die in dit alles Zijn wijsheid, Zijn geduld en de rechtvaardigheid van

Zijn wegen openbaart. Maar deze regering is een realiteit. Hij heeft uiteindelijk het welzijn van Zijn volk op het oog, maar er moet heiligheid zijn. Hij wil heilige harten zien die beantwoorden aan wat Hij heeft geopenbaard (en Hij heeft Zichzelf geopenbaard), en een wandel die daarvan de uitdrukking is. De normale toestand van een christen is dat hij gemeenschap heeft met God, in overeenstemming met de kracht van dat wat geopenbaard is. Als men hierin laait verliest men de gemeenschap en daarmee de kracht om God te verheerlijken, een kracht die men nergens anders vindt. Maar als men zichzelf oordeelt is er herstel. Doordat het hart gereinigd wordt van het kwaad door het te oordelen, wordt de gemeenschap hersteld. Als iemand zichzelf niet oordeelt, dan moet God tussenbeide komen en hem terechtwijzen en reinigen door middel van tucht - een tucht die zelfs kan zijn tot de dood (zie Job 33,36; 1Jh.5:16; Jk.5:14,15).

Er zijn nog een of twee opmerkingen te maken. Zichzelf „oordelen” is niet hetzelfde woord als „geoordeeld” worden door de Heer. Het is hetzelfde dat in vs.29 gebruikt wordt: „als hij niet **onderscheidt** het lichaam van de Heer”. Wat we dus hebben te doen is niet alleen het oordelen van kwaad dat we bedreven hebben. We hebben te onderscheiden wat onze toestand is, zoals die geopenbaard wordt in het licht - zoals God Zelf in het licht is - door daarin te wandelen. Dit voorkomt dat we in het kwaad vallen hetzij door daden of in gedachten. Maar als we gevallen zijn is het niet genoeg om de daad te veroordelen. We moeten onszelf veroordelen en de toestand van het hart, de neiging, de onachtzaamheid die de aanleiding vormde voor onze val in het kwaad. Kortom, dat wat niet gemeenschap betekent met God of wat die gemeenschap verhindert. Op die manier handelde de Heer met Petrus. Hij berispte hem niet om zijn fout, maar Hij oordeelde de wortel ervan.

Bovendien behoort de gemeente kracht te hebben om deze dingen te onderscheiden. God handelt op die manier, zoals we gezien hebben in Job. Maar de gelovigen hebben de zin van Christus door de Geest van Christus en behoren hun eigen toestand te onderscheiden.

De grondslag en het middelpunt van dit alles is de positie waarin we ten opzichte van Christus staan in het avondmaal van de Heer, als het zichtbare middelpunt van gemeenschap en de uitdrukking van Zijn dood, waarin de zonde, alle zonde, geoordeeld is. Nu staan we in verbinding met dit heilige oordeel over de zonde als dat wat ons deel is. We kunnen de dood van Christus dus niet vermengen met zonde. Want die dood is, in zijn wezen en in de uitwerking ervan, waarvan het volle resultaat nog geopenbaard moet worden, de totale afschaffing van de zonde. Zijn dood is de Goddelijke tenietdoening van de zonde. Hij is der zonde gestorven, en dat uit liefde voor ons. In wat daar plaatsvond met betrekking tot de zonde werd voor ons zichtbaar gemaakt en tot uitdrukking gebracht hoe absoluut heilig God is. Zijn sterven was absolute toewijding aan God om Hem in dit opzicht te verheerlijken. Als we dus zonde of zorgeloosheid in verbinding brengen met Zijn dood, onteren we de dood van Christus die liever stierf dan toe te laten dat de zonde voor God bleef bestaan. We kunnen niet veroordeeld worden met de wereld, omdat Hij gestorven is en de zonde voor ons heeft weggedaan. Maar als we met zonde komen tot het avondmaal dat juist die dood voorstelt waarin Hij leed voor de zonde, kan God dat niet verdragen. God handhaaft wat in overeenstemming is met de heiligheid en de liefde van een Christus die Zijn leven opofferde om de zonde teniet te doen. Ik kan niet zeggen: nu zal ik niet aanzitten. Dat betekent dat ik de zonde accepteer en de belijdenis van de waarde van Zijn dood opgeef. Maar ik onderzoek mezelf en zit dan aan. Doordat we onszelf onderzoeken herstellen we de rechten van Zijn

dood opnieuw in ons geweten - want wat schuld betreft is alles vergeven en geboet. En zo zitten we aan om deze rechten te erkennen als het bewijs van oneindige genade.

De wereld is veroordeeld. Zonde in de christen wordt geoordeeld, ze ontkomt noch aan het oog noch aan het oordeel van God. God zal de zonde nooit toelaten. Hij reinigt de gelovige ervan door hem te tuchtigen, hoewel Hij hem niet veroordeelt, omdat Christus zijn zonden gedragen heeft en voor hem tot zonde gemaakt is.

De dood van Christus vormt dus het middelpunt van gemeenschap in de gemeente. En bovendien de toetssteen van het geweten, en dat, met betrekking tot de gemeente, in het avondmaal van de Heer.

Voetnoten:

⁸ In 1Tm.2:11-15 wordt het morele gevolg van de omstandigheden van de val genoemd om de vrouw haar juiste plaats met betrekking tot de man te geven in de gemeente.

⁹ Gen.1 laat ons de mens zien op zijn plaats in de schepping zoals hij die van God de Schepper gekregen heeft. Gen.2 toont ons zijn eigen relatie tot de HEERE God, waarin hij geplaatst was in verbinding met Hem, en ook de relatie van de vrouw tot hemzelf.

¹⁰ De beste handschriften laten „gebroken” weg. Maar het is de herdenking van Christus zoals Hij gedood werd en Zijn kostbaar bloed vergoten werd.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 12

De andere tak van de waarheid, in verbinding met de gemeente van God in het algemeen en de samenkomsten, is de tegenwoordigheid en de gaven van de Heilige Geest. Evenals het avondmaal van de Heer staat dit onderwerp in verband met eenheid. We hebben dit met betrekking tot het avondmaal gezien in hfdst. 10:17. Hier in hfdst. 12:13 zien we het met betrekking tot de Heilige Geest. Maar de afzonderlijke gelovige is verantwoordelijk. Dit geldt zowel voor het avondmaal als voor wat de apostel nu gaat behandelen.

Hij begint hier met het onderwerp van de geestelijke openbaringen. Het eerste punt was het vaststellen van de duidelijke kenmerken van de Geest van God. Er waren boze geesten, die onder de christenen probeerden binnen te sluipen. Ze probeerden te spreken of te handelen, terwijl ze zich voordeden als de Geest van God. Zo brachten ze alles in verwarring. Christenen van nu geloven nauwelijks in zulke pogingen van de vijand. De geestelijke openbaringen zijn nu ongetwijfeld minder opvallend dan in de tijd waarvan de apostel spreekt. Maar de vijand past zijn methoden om de mensen te misleiden aan bij de omstandigheden waarin de mens en het werk van God zich bevindt. Zo zegt Petrus in een soortgelijk geval: „zoals er valse profeten onder het volk waren, zullen er ook valse leraars onder u zijn”. De vijand houdt niet op met zijn werk. „Verbieden te trouwen” etc, was de leer van boze geesten. In de laatste dagen zal zijn kracht nog meer gemanifesteerd worden. God kan hem beteugelen door de energie van Zijn Geest en door de kracht van de waarheid. Maar als hij niet beteugeld wordt is hij nog steeds actief om de mensen te misleiden. En hij doet dat door dingen waarvan men het onmogelijk zou houden, als men zelf niet misleid was, dat mensen met een gezond verstand erin konden geloven. Maar het is verbazingwekkend wat een mens kan geloven als hij aan zichzelf is overgelaten en niet door God bewaard wordt, als de kracht van de vijand werkzaam is. We spreken van gezond verstand, van rede. Ze zijn heel kostbaar, maar de geschiedenis leert ons dat God alleen in staat is ze te geven of in stand te houden.

Hier manifesteerde de Geest van God Zich door de gevolgen van Zijn kracht, die zichtbaar werden temidden van de gemeente en zelfs de aandacht van de wereld trokken. De vijand imiteerde ze. Omdat het grootste deel van de gelovigen in Korinthe arme heidenen waren geweest, die zonder inzicht waren en geleid werden door het bedrog van de vijand, was het gevaar des te groter dat ze opnieuw hierdoor zouden worden verleid. Als iemand niet vervuld is met de Geest van God, die kracht geeft aan de waarheid in zijn hart en helderheid aan zijn morele blik, dan wordt zijn verbeelding verblind door de verleidende kracht van de vijand. Hij hecht veel waarde aan wonderbaarlijke dingen, terwijl hij ten opzichte van de waarheid misschien totaal ongelovig is. Het ontbreekt hem aan heilig inzicht, omdat hij geen kennis heeft van de heiligheid en het karakter van God en omdat hij niet de standvastigheid van een ziel heeft die de kennis van God (God Zelf, mogen we zeggen) bezit als zijn schat - van een ziel die weet dat hij alles bezit in Hem, zodat hij geen andere wonderen nodig heeft. Als iemand niet op die manier bevestigd is door de kennis van God komt hij onder de indruk van de macht van de vijand - die neemt hem helemaal in beslag. Hij kan zich niet onttrekken

aan die invloed, hij kan die niet verklaren. Hij is een slachtoffer van de invloed die deze macht op zijn geest uitoefent; het vlees is er gelukkig mee, want in de een of andere vorm is het resultaat altijd vrijheid voor het vlees.

Omdat deze bekeerde heidenen lang blindelings geleid waren door de macht van boze geesten, waren ze nauwelijks in staat ze te onderscheiden en te oordelen. Vreemd genoeg oefende deze demonische macht zo'n invloed uit dat ze zelfs de betekenis van de Naam van Jezus vergaten, of in elk geval vergaten dat Zijn Naam hierdoor niet werd erkend. De vijand kan de gedaante van een engel van het licht aannemen, maar hij zal Jezus Christus nooit echt als Heer erkennen. Hij zal spreken over Paulus en Silas en zich bij de christenen willen voegen, maar Christus zal hij niet erkennen; en tenslotte is het het verderf en de ondergang van hen die hem volgen. Een onreine geest zou niet willen zeggen: Heer Jezus. En de Geest van God kon niet zeggen: vervloekt zij Jezus. Maar het is hier een kwestie van geesten en niet van bekering, noch van de noodzaak van het werk van de genade in het hart voor de echte belijdenis van de Naam van Jezus - een heel juiste zaak zoals we weten, maar hier niet het onderwerp.

We krijgen nu bepaalde duidelijke aanwijzingen. Er is niets dat zo belangrijk, zo bijzonder en zo wonderbaar is als de tegenwoordigheid van de Heilige Geest hier beneden temidden van christenen. Dit is voor ons de vrucht van het volmaakte werk van Christus, maar op zichzelf is het de openbaring van de tegenwoordigheid van God onder mensen op de aarde. De voorzienigheid van God openbaart Zijn kracht in de werken van de schepping en in Zijn regering die alle dingen bestuurt. Maar de Heilige Geest is Zijn tegenwoordigheid in deze wereld, het getuigenis dat Hij van Zichzelf aflegt, van Zijn karakter ¹¹. Hij is temidden van de mensen om Zichzelf te openbaren, nog niet in heerlijkheid, maar in kracht en om te getuigen van Wie Hij is, Nu Christus de verlossing volbracht heeft en de waarde van Zijn werk aan God heeft voorgesteld, de opperste Heerser en Rechter, is de gemeente die verlost en gereinigd is door Zijn bloed en met Hem verenigd is als Zijn lichaam, ook het vat geworden van deze kracht die werkt in Zijn leden. Daarom behoort de gemeente deze kracht te openbaren in heiligheid - dat is haar verantwoordelijkheid. Maar op die manier wordt de mens, wat de uitoefening ervan betreft, in feite persoonlijk het vat van deze geestelijke energie. Het is een schat die aan hem is toevertrouwd. Nu is de Geest in de eerste plaats de band tussen de gemeente en Christus, zowel als tussen de christen en Christus. Door de Geest wordt de gemeenschap gerealiseerd en gehandhaafd, het is de eerste taak van de Geest. En de mens moet dus in die gemeenschap leven om het karakter van God te verwerkelijken en Zijn wil te onderscheiden, en dat in overeenstemming met het getuigenis dat door de Heilige Geest, die is neergedaald op aarde, moet worden afgelegd.

Maar als de gemeente deze gemeenschap niet bewaart, verliest ze haar kracht als de verantwoordelijke getuige van God op aarde en in feite ook haar blijdschap en haar geestelijk inzicht. God is altijd soeverein om te doen zoals het Hem behaagt, en Christus kan niet tekortschieten in Zijn trouw ten opzichte van Zijn lichaam. Maar het getuigenis dat aan de gemeente is toevertrouwd, wordt niet langer zodanig afgelegd dat het merkbaar is dat God aanwezig is op aarde. De gemeente is zich misschien niet bewust van deze vervreemding, omdat ze een tijdlang nog veel bewaart van wat God haar gegeven heeft en wat ver verheven is boven alles wat van de natuurlijke mens was. En doordat de gemeente kracht verliest, heeft ze ook het inzicht verloren in wat ze zou moeten zijn. Maar God vergist

Zich nooit met betrekking tot de toestand van de gemeente: „Gij hebt uw eerste liefde verlaten”. „Als gij u niet bekeert”, zegt Hij: „en weer de eerste werken doet, zal Ik uw kandelaar wegnemen”. Dit is een ernstige gedachte voor de gemeente, wat haar verantwoordelijkheid betreft, als we denken aan de genade die haar betoond is, aan de vruchten die geopenbaard zijn en die geopenbaard hadden moeten worden, en aan de kracht die haar gegeven is om die vruchten voort te brengen.

De **plannen** van God met betrekking tot de gemeente hebben hun einddoel in de hemel. Zé zullen ook vervuld worden. Het is niet mogelijk dat ook maar iets daarvan niet in vervulling zou gaan. Christus zal alles doen wat nodig is om de leden van de gemeente daar te brengen, overeenkomstig Gods raadsbesluiten. Ze zijn verlost door Zijn bloed om van Hem te zijn. Maar de **wegen** van God worden op aarde vervuld en geopenbaard tot ons onderwijs, zowel in de gemeente als in afzonderlijke personen.

De tegenwoordigheid van de Geest van God wordt niet alleen geopenbaard door Zijn gaven. Voor de Pinksterdag waren er ook profetieën en wonderen en mensen die bewogen werden door de Heilige geest. Dat wat in Hb.11 wordt toegeschreven aan het geloof, wordt in het Oude Testament vaak toegekend aan de Geest. Maar toch werd de Geest op een speciale manier **beloofd** in het Oude Testament. In die periode vormde Hij nooit de tegenwoordigheid van God temidden van het volk, zoals Hij dat nu is als **wonend** in de gemeente. De heerlijkheid daalde neer en nam bezit van de tabernakel en de tempel. Gods Geest werkte ook soeverein buiten de orde van Zijn huis en kon bij hen zijn toen die heerlijkheid het huis had verlaten. Maar de zending van de Heilige Geest uit de hemel om in de discipelen en in de gemeente op aarde te wonen, was de openbaring van de tegenwoordigheid van God in Zijn huis, van God die daar was door de Geest. En deze tegenwoordigheid van de Geest is zo bijzonder en wordt zo duidelijk genoemd als een zaak die de eerste christenen kenden en verwerkelijkten, die zichzelf openbaarde in plaats van geopenbaard te worden, dat het Woord hierover spreekt als „de Heilige Geest Zelf”. In Jh.7 staat: „De Geest was nog niet”. In Hd.19 zeggen de twaalf mannen tegen Paulus: „Wij hebben zelfs niet gehoord, of de Heilige Geest er is”. Het ging er niet om of er een Heilige Geest bestond (elke orthodoxe jood geloofde dat), maar of deze tegenwoordigheid van de Heilige Geest Zelf wonend hier beneden, de nieuwe Trooster en Gids van de discipelen, waarvan Johannes de Doper gesproken had, al had plaatsgevonden. Toen Hij was neergedaald betekende dat de tegenwoordigheid van God in Zijn geestelijke tempel op aarde. De plaats waar de discipelen bijeen vergaderd waren werd bewogen om te tonen dat God daar aanwezig was. Ananias en Saffira vielen dood neer voor de apostelen omdat ze tegen God gelogen hadden (vgl. Hd.5:3,4). Filippus werd door de kracht van de Geest weggenomen uit de nabijheid van de man die de kennis van Jezus ontvangen had door middel van zijn dienst (Hd.8:39).

Dat was het karakter van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. In ons hoofdstuk spreekt de apostel over de openbaringen van Zijn tegenwoordigheid door de gaven die werden uitgeoefend door middel van leden van het lichaam, hetzij voor de roeping en opbouw van de gemeente, of als getuigenis ten opzichte van hen die buiten waren. Voordat hij op dit onderwerp ingaat geeft hij de Korinthiërs - die de vijand ernstig wilde misleiden - een richtsnoer waardoor ze het verschil konden zien tussen de openbaring van de Heilige Geest en de werking van een boze geest. Daarna spreekt hij over gaven.

Nu waren er niet meerdere geesten, zoals dat bij de boze geesten het geval was. Er was maar één en dezelfde Geest, maar verscheidenheid van gaven. Dit vormt aanleiding om de verschillende relaties te noemen waarin mensen, die geleid worden door de Heilige Geest, ten opzichte van God en ten opzichte van Christus staan. Want hij spreekt hier over de orde van de relaties van de mens met God en de praktische kracht daarvan is in de Heilige Geest. De Geest, één en dezelfde Geest, werkt in deze relaties door verschillende openbaringen. Maar in de uitoefening van deze verschillende gaven waren ze beheerders en er was één Heer, namelijk Christus. Het was dus geen onafhankelijke en vrijwillige kracht in hen. Hoe groot de energie van de Geest in hen ook mocht zijn, ze bleven dienstknechten en rentmeesters van Christus en ze moesten in dit karakter werken, in hun dienst dus de heerschappij van Christus erkennen. Maar hoewel het kracht in een mens was en hoewel het een mens was die werkte, zodat hij een dienstknecht was, en het een Mens was die het Hoofd was en die gediend werd, hoewel Hij de Zoon van God was en Heer van allen - toch was het God die werkte, één en dezelfde God die alles in allen werkte. Het is niet de Drie-eenheid, als zodanig, die hier in zijn eigen karakter voorgesteld wordt, maar één enige Geest die werkt in christenen, terwijl Jezus Heer is en God werkt in de gaven.

De gaven zijn openbaringen van de energie van de Geest die zó is toevertrouwd aan mensen, in onderworpenheid aan Christus die Hoofd en Heer is. Ze moesten die gaven gebruiken in dienst van de Heer. Nu was het zo dat Christus dacht aan wat tot nut was voor Zijn volk, voor de Zijnen. Daarom werd de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig was voor de zielen, voor de gemeente in het algemeen. Dan noemt de apostel meerdere gaven, maar hij herinnert ons er opnieuw aan dat het dezelfde Geest is die werkt in elk geval en aan een ieder toedeelt volgens Zijn eigen wil. We moeten letten op dit belangrijke vers. De apostel had gezegd dat God al deze dingen werkte en hij had gesproken over de gaven als openbaringen van de Geest. Misschien zou iemand denken dat de Geest een of andere vage invloed was en dat men alles aan God moest toeschrijven zonder een persoonlijke Geest te erkennen. Maar deze werkingen die in vs.6 aan God werden toegeschreven, worden hier in vs.11 toegekend aan de Geest. En er wordt aan toegevoegd dat Hij, de Geest, aan een ieder toedeelt zoals Hij wil. Daarom is het geen ondergeschikte Geest. Als Hij werkt, is het God die werkt. Maar deze werkingen in mensen zijn gaven die uitgedeeld worden volgens de wil van de Geest. Hierbij wordt de Geest dus voorgesteld als persoonlijk werkzaam bij deze verdeling die naar **Zijn** wil is.

Enkele van deze gaven hebben misschien een korte toelichting nodig. **Wijsheid** is de toepassing van Goddelijk licht op goed en kwaad en op alle omstandigheden die we op onze weg ondervinden. Dit is een uitdrukking die een veelomvattende strekking heeft, omdat dit van toepassing is op alles waarover we ons een oordeel moeten vormen. De Heilige Geest geeft deze wijsheid aan sommigen op een bijzondere manier. Het is een wijsheid die in overeenstemming is met God, het is het onderscheiden van de ware aard van de dingen en van hun verhouding ten opzichte van elkaar en van de juiste handelwijze die men moet volgen. Deze wijsheid die van God komt leidt ons door de moeilijkheden op onze weg en stelt ons in staat alles te vermijden waardoor we in een foute positie tegenover God en de mensen zouden komen.

Kennis is inzicht in de gedachten van God zoals die aan ons zijn geopenbaard. **Geloof** is hier niet eenvoudig geloof in het evangelie. Dat is geen speciale gave die de ene gelovige

misschien wel bezit en de andere niet, dat is duidelijk. Het is het geloof, de energie, die God geeft en die moeilijkheden overwint, die gevaren rustig onder ogen ziet en te boven komt. De **onderscheiding van geesten** is niet het onderscheiden van de toestand van iemands ziel - dat heeft er niets mee te maken. Maar het is het weten hoe men door de machtige energie van de Geest van God de werkingen van boze geesten kan onderkennen en zo nodig aan het licht kan brengen, in tegenstelling tot de werking van de Geest van God.

De andere gaven hebben geen commentaar nodig. We moeten nu teruggaan naar het onderwerp van de eenheid van het lichaam. Wat de apostel zegt nadat hij gesproken heeft over de gaven, heeft daarop betrekking. De Geest was één, had hij gezegd, maar er was verschil tussen de werkingen van de Geest in de leden in overeenstemming met Zijn wil. De betekenis van Zijn persoonlijkheid en het enorme belang van Zijn Godheid (als we bedenken dat Hij de Persoon is die in en door de mens werkt), is heel duidelijk als we zien dat Hij het middelpunt is en de levende kracht van de eenheid van het hele lichaam. Zodat de afzonderlijke personen in de uitoefening van hun gaven alleen maar de leden zijn van één en hetzelfde lichaam, dat op Goddelijke wijze is gevormd door de kracht en de tegenwoordigheid van de Geest. Dit punt zet de apostel uitvoerig uiteen, in verbinding met de eenheid van het lichaam, de wederzijdse afhankelijkheid van de leden en de verhouding van elk lid tot het lichaam in z'n geheel.

De praktische aanwijzingen zijn gemakkelijk te begrijpen, maar er zijn enkele belangrijke punten bij de algemene principes. De eenheid van het lichaam is het resultaat van de doop van de Heilige Geest, en de verbinding van de leden is daarvan afhankelijk. Door één Geest zijn wij allen gedoopt om één lichaam te vormen. Het avondmaal van de Heer is de uitdrukking van die eenheid. Maar de Geest bewerkt deze eenheid en is de kracht ervan. Het bijzondere karakter van de jood en van de niet-jood en alle andere verschillen, waren verdwenen door de kracht van de ene Geest die hun allen gemeen was, die hen allen als verlost en verenigde in één enkel lichaam. De apostel spreekt in dit vers (vs.13) over de doop van de Heilige Geest. Maar het woord doet hem denken aan het avondmaal, de tweede inzet van de Heer, en hij spreekt over het drinken tot één geest. Hier zinspeelt hij, ik twijfel er niet aan, op het avondmaal van de Heer. Hij spreekt niet over de Heilige Geest: één geest was de toestand van de gelovigen. Het woord wordt gebruikt in tegenstelling met één lichaam. Ze waren verbonden tot één hart en geest door de Geest - deelhebbend aan Christus.

De Heilige Geest is de Bron van deze eenheid. Niet het geloof vormt de eenmaking, en zelfs niet het leven, hoewel beide het deel zijn van hen die één gemaakt zijn, maar de Heilige Geest. De doop van de Heilige Geest is dus wat christenen tot één enkel lichaam vormt, en ze zijn allemaal deelgenoten gemaakt van en worden persoonlijk bezield door één en dezelfde Geest. Daarom zijn er veel leden, maar toch één enig lichaam, een lichaam dat bestaat uit deze leden die van elkaar afhankelijk zijn en elkaar nodig hebben. En zelfs die gaven die het schitterendst waren, waren naar verhouding van de minste waarde, juist zoals een mens de minst geëerde delen van zijn lichaam bekleedt en versiert en de mooiere delen onbedekt laat.

Een ander punt waar de apostel op wijst is het gemeenschappelijk belang dat onder hen bestaat, omdat ze leden van één en hetzelfde lichaam zijn. Als één lid lijdt, lijden alle leden,

omdat er maar één lichaam is dat leeft door één Geest. Als één lid geëerd wordt, verblijden alle leden zich. Dit is ook afhankelijk van de éne Geest die hen verenigt en bezielt. Bovendien is dit lichaam het lichaam van Christus. „Gij zijt”, zegt de apostel, “(het) lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden”.

Merk hier ook op dat hoewel die gemeente in Korinthe maar een deel was van het lichaam van Christus, er toch gesproken wordt over het hele lichaam. Want de gemeente daar was, volgens het beginsel waarop ze samenkwam, het lichaam van Christus zoals het zich vergaderde in Korinthe. Het is waar dat de apostel in de aanhef van de brief spreekt over allen die de Naam van de Heer Jezus aanroepen, maar in feite richt hij zich tot de gemeente in Korinthe. En de algemene uitdrukking bewijst dat een plaatselijke gemeente in haar wandel en in haar algemene belangen niet kan worden losgemaakt van het hele lichaam van christenen op aarde. En de taal die hier wordt gebruikt bewijst dat de christenen uit een stad, wat betreft hun positie voor God, beschouwd werden als de uitdrukking van de hele gemeente, voor zover het die plaats betrof; niet als onafhankelijk van de overige, maar integendeel onscheidbaar verenigd met de andere. Ze leefden en handelden met betrekking tot die plaats als leden van het lichaam van Christus, en ze werden als zodanig beschouwd in het lichaam. Want iedere christen vormde een deel van dat lichaam en zij vormden er eveneens een deel van. Uit de volgende verzen zien we (vs.28 v.v.) dat de apostel - terwijl hij de christenen in Korinthe beschouwt als het lichaam van Christus, waarvan zij de leden waren - de hele gemeente in zijn gedachten heeft. In het Nieuwe Testament is er geen ander lidmaatschap dan dat van Christus, behalve dat we ook leden zijn van elkaar. De leden van Christus vormen samen het hele lichaam. Ze worden nooit gezien als leden van een bepaalde kerk, dat is een heel ander begrip. Het Woord spreekt over de leden van een lichaam, zoals dat van de mens, als een beeld. Het spreekt nooit over de leden van een kerkelijke gemeente in de huidige zin van het woord. We zijn leden van Christus en daarom leden van het lichaam van Christus. Zo was het met de Korinthiërs, voor zover dat lichaam geopenbaard werd in Korinthe.

Bovendien wordt het lichaam van Christus, de gemeente, hier gezien in zijn totaliteit op aarde. God heeft in de gemeente gesteld: apostelen, profeten etc; krachten, genezingen, talen. Het is heel duidelijk dat dit op aarde is, zoals de Korinthiërs dat waren, en dat het de gemeente is als een geheel. Genezingen en talen waren niet in de hemel, en de apostelen waren niet de apostelen van een afzonderlijke gemeente. Kortom het was de Heilige Geest - neergedaald uit de hemel - die de eenheid van het lichaam op aarde gevormd had en die daarin werkte door de speciale gaven die de leden kenmerkten.

belofte van het blijvende karakter daarvan, totdat we allen komen etc. Want Christus kan niet ophouden met Zijn zorg voor Zijn lichaam. Maar teken - gaven kunnen verdwijnen en zijn ook verdwenen. Apostelen en profeten waren het fundament en in die zin waren ze - toen het fundament eenmaal gelegd was - niet langer in werking.

De apostel noemt deze gaven dan, niet om een officiële en volledige lijst ervan te geven, maar om de orde en de betekenis aan te geven van de gaven die hij opsomt. Talen, waarop de Korinthiërs zo trots waren, is de laatste gave die in deze lijst wordt genoemd. Sommige gaven waren dus uitnemender dan andere. Ze moesten gewaardeerd worden volgens de mate waarin ze dienden tot opbouw van de gemeente. Men moest de gaven najagen die

daartoe dienden.

Het is interessant hier het verschil op te merken tussen dit hoofdstuk en Efeze 4. Hier is het eenvoudig kracht, en in bepaalde gevallen moesten er mensen zwijgen als die kracht er was; het was de Heilige Geest werkzaam als kracht. In Ef.4 is het de zorg van Christus als Hoofd van het lichaam. Daar worden geen gaven genoemd die tekenen van kracht zijn tegenover anderen; alleen die het fundament leggen van de gemeente, die de gelovigen stichten en de gemeente opbouwen; en dan is er de

¹¹ Het is een heel frappante waarheid dat het wonen van God bij de mensen de vrucht is van de verlossing. God woonde niet bij Adam in zijn staat van onschuld; Hij kon wandelen in de hof, maar Hij woonde daar niet. Hij woonde ook niet bij Abraham.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 13

Toch was er nog iets dat uitnemender was dan alle gaven. De gaven waren de openbaringen van de kracht van God en van de verborgenheden van Zijn wijsheid. Maar de liefde was de openbaring van Zijn natuur zelf.

Ze konden spreken in alle talen. Ze konden profetie bezitten, de kennis van verborgenheden en het geloof dat bergen kon verzetten. Ze konden al hun bezittingen uitdelen om de armen te spijzigen en hun lichamen overgeven om gemarteld te worden. Maar het betekende niets, als ze geen liefde hadden. Liefde is gelijkvormigheid aan de natuur van God, de levende uitdrukking van wat Hij is. Liefde is de openbaring van het feit dat we deelgenoot geworden zijn van de Goddelijke natuur, ze is het handelen en voelen naar Zijn gelijkenis. Deze liefde openbaart zich met betrekking tot anderen; maar die anderen zijn niet het motief, hoewel ze het voorwerp zijn. Deze liefde heeft haar bron van binnen, haar kracht is niet afhankelijk van de voorwerpen waarmee ze zich bezighoudt. Daarom kan ze werken waar de omstandigheden misschien irritatie of jaloezie in het menselijk hart zouden veroorzaken. Ze werkt volgens haar eigen natuur temidden van de omstandigheden. En doordat de omstandigheden volgens die natuur beoordeeld worden, zijn ze niet van invloed op degene die vol liefde is - behalve in die zin dat ze aanleiding geven tot de werkzaamheid van de liefde en er vorm aan geven. De liefde is zelf haar eigen motief. In ons is het deelhebben aan de Goddelijke natuur de enige bron ervan. Alleen gemeenschap met God Zelf geeft haar kracht door al de moeilijkheden heen die ze op haar weg moet overwinnen. Deze liefde is het tegenovergestelde van zelfzucht en egoïsme en sluit die uit. Ze zoekt het welzijn van anderen, evenals (wat haar principe betreft) God óns heeft gezocht in genade. Zie Ef.4:32 en 5:1,2. Wat een kracht om het kwaad in onszelf te vermijden, om alles te vergeten om goed te doen!

Het is van betekenis om te zien dat de eigenschappen van de Goddelijke liefde bijna helemaal van passieve aard zijn. De eerste acht eigenschappen die door de Geest worden aangeduid vormen de uitdrukking van deze verloochening van het eigen ik. De drie die daarop volgen kenmerken die blijdschap over het goede, die het hart zelfs verlost van de neiging om het kwade te denken - wat juist zo eigen is aan de menselijke natuur vanwege de diepte van haar eigen kwaad en het kwaad dat ze ondervindt in de wereld. De laatste vier eigenschappen laten de positieve kracht van de liefde zien. De liefde is de bron van elke goede gedachte. De krachtige drijfveer van haar Goddelijke natuur maakt dat ze het goede veronderstelt als ze het niet ziet, dat ze het kwade verdraagt als ze het ziet en dat ze het bedekt door lankmoedigheid en geduld. Ze brengt het niet aan het licht, maar begraaft het in haar eigen diepte - een diepte die onpeilbaar is omdat de liefde nooit verandert. Waar de liefde werkelijk is, vindt men niets dan liefde. Want de omstandigheden zijn maar een aanleiding voor de liefde om te werken en zich te openbaren. De liefde is altijd zichzelf en het is liefde die betoond en geopenbaard wordt. Dat is wat de geest vervult, alle andere dingen zijn alleen maar middelen om de ziel die in de liefde blijft, op te wekken om liefde te betonen. Dit is het Goddelijke karakter. Ongetwijfeld zal de tijd van het oordeel komen.

Maar onze relaties met God zijn in genade. Liefde is Zijn natuur. Het is nu de tijd van haar openbaring. We vertegenwoordigen Hem op aarde in getuigenis.

In dat wat in dit hoofdstuk gezegd wordt van de liefde zien we de weerspiegeling van de Goddelijke natuur, voor zover het niet alleen de verloochening is van de zelfzucht van het vlees in ons. Nu verandert de Goddelijke natuur niet en vergaat ze nooit. Daarom blijft de liefde voor eeuwig. Mededelingen van God, de middelen waardoor ze plaatsvinden, kennis zoals die hier beneden verworven wordt, waardoor we de waarheid alleen ten dele kennen, hoewel de hele waarheid aan ons is geopenbaard, alles wat gekenmerkt wordt doordat het ten dele is - het gaat allemaal voorbij. Maar de liefde zal niet vergaan. Een kind leert; het is ook blij met dingen die hem vermaken. Maar als hij een man geworden is, verlangt hij dingen die in overeenstemming zijn met zijn inzicht als man. Zo was het met de talen en met de stichting van de gemeente. De tijd kwam echter dat ze zouden kennen zoals ze gekend waren. Niet door mededelingen van de waarheid aan een vermogen dat de waarheid in haar verschillende delen leerde bevatten, maar ze zouden de waarheid als een geheel verstaan in haar eenheid. Want ons kennen is nu ten dele, omdat we de waarheid in onderdelen leren kennen, zodat we het geheel ervan nooit tegelijk bezitten. Het karakter van onze kennis is dat we ons de verschillende waarheden afzonderlijk toe-eigenen.

De liefde bestaat nu al. Geloof en hoop zijn er ook. Maar die zullen niet alleen voorbijgaan, maar zelfs nu hier beneden is dat wat van de natuur van God is, uitnemender dan wat verbonden is met het vermogen van de menselijke natuur, ook al wordt ze door God verlicht en heeft ze als einddoel de geopenbaarde heerlijkheid van God.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 14

Daarom moesten de gelovigen jagen naar de liefde, terwijl ze streefden naar de geestelijke gaven, maar vooral dat ze mochten profeteren. Want dat zou tot stichting van de gemeente zijn en daarnaar moest men streven. Dat was juist wat de liefde wenste en najaagde en wat nodig geacht werd door het geestelijk inzicht - de twee kenmerken van een **mens in Christus**, van iemand voor wie Christus alles is.

Twee verzen in dit hoofdstuk vragen wat aandacht, namelijk vs.3 en vs.6. Vs.3 is de uitwerking of liever de aard van wat een profeet zegt, het is geen definitie. Doordat hij spreekt, sticht hij, bemoedigt hij, vertroost hij. Niettemin geven deze woorden het karakter aan van wat hij zegt. Profetie is in geen geval eenvoudig de openbaring van toekomstige gebeurtenissen, hoewel profeten als zodanig die geopenbaard hebben. Een profeet is iemand die zo in verbinding met God is dat hij in staat is om Zijn gedachten mee te delen. Een leraar geeft onderwijs in overeenstemming met wat al geschreven is en zo verklaart hij de betekenis ervan. Maar als een profeet de gedachten van God meedeelt aan zielen onder de genade, bemoedigt en sticht hij hen.

Met betrekking tot vs.6 is het duidelijk dat als iemand in talen sprak - en de Korinthiërs gebruikten het spreken in talen als kinderen, om daardoor op te willen vallen in de gemeente - hij niemand kon stichten, want hij werd niet begrepen. Misschien begreep hij zelf ook niet wat hij zei, maar was hij zonder inzicht een instrument van de Geest. Hij had wel de sterke indruk van het feit dat God sprak door middel van hem, zodat hij in de Geest voelde dat hij in verbinding met God was, maar zijn verstand was onvruchtbaar. In elk geval kon niemand tot stichting van de gemeente spreken, tenzij hij de gedachten van God meedeelde.

De apostel maakt onderscheid tussen twee soorten van dergelijke mededelingen - openbaring en kennis. Kennis veronderstelt een al gegeven openbaring, waarvan iemand door de Heilige Geest gebruik maakt voor het welzijn van de kudde. Dan noemt hij de gaven die de respectieve middelen tot stichting waren op deze twee manieren. Het is niet zo dat de laatste twee uitdrukkingen (profetie en leer) gelijkwaardig zijn aan de eerste twee. Maar de twee dingen waarover hier gesproken wordt als tot stichting van de gemeente kwamen tot stand door middel van deze twee gaven. Er kon „profetie” zijn zonder dat het absoluut een nieuwe openbaring was, hoewel het meer bevatte dan kennis. Het kon een toepassing inhouden van de gedachten van God, woorden die namens God gericht werden tot de ziel, tot het geweten - iets dat verder ging dan kennis, maar wat geen nieuwe openbaring was. God werkt daarin zonder een nieuwe waarheid of een nieuw feit te openbaren. „Kennis” of „leer” is onderwijs van waarheden of uitlegging van het Woord, een zaak die heel nuttig is voor de gemeente. Maar daarin wordt niet de rechtstreekse werking van de Geest gezien en dus niet de rechtstreekse openbaring van Gods tegenwoordigheid aan mensen in hun eigen hart en geweten. Als iemand leert, is dat tot nut van iemand die geestelijk is. Als iemand profeteert kan zelfs iemand die niet geestelijk is dat voelen, hij wordt aangesproken en

geoordeeld; en zo gaat het ook met het geweten van de gelovige. Openbaring of kennis is een volmaakte indeling en omvat alles. Profetie en leer zijn nauw verbonden met deze twee. Maar profetie omvat andere gedachten, zodat deze indeling niet precies overeenkomt met de eerste twee uitdrukkingen.

De apostel legt uitvoerig de nadruk op de noodzaak om zich verstaanbaar te maken, hetzij men spreekt of zingt of bidt. Hij wenst dat het verstand in werking is. En deze opmerking is van grote betekenis voor de beoordeling van de aanspraken van mensen op de Geest. Hij ontkent niet dat ze in talen konden spreken zonder dat het verstand er enigszins bij betrokken was. Dat was een zaak van duidelijke kracht en nuttigheid als er personen aanwezig waren die geen andere taal verstonden, als het hun natuurlijke taal was. Maar in het algemeen was het iets van lagere orde als de Geest niet werkte op, en dus door middel van, het verstand van hem die sprak. Er was geen gemeenschap tussen zielen in een gemeenschappelijk onderwerp, door de eenheid van de Geest, als hij die sprak niet begreep wat hij zei. De persoon die sprak genoot zelf niet van wat hij uit Gods hand ontving en meedeelde aan anderen. Als anderen het ook niet begrepen was het kinderspel om woorden te uiten zonder betekenis voor de hoorders. Maar de apostel wenste zelf te begrijpen wat hij zei, hoewel hij in veel talen sprak. Het was dus geen jaloersheid van zijn kant. Hij sprak meer vreemde talen, door de gave van de Heilige Geest, dan zij allen. Maar zijn ziel had de dingen van God lief en wilde de waarheid graag met inzicht van Hem ontvangen en daarover met inzicht spreken met anderen. Daarom zei hij liever vijf woorden met zijn verstand dan tienduizend woorden zonder verstand in een vreemde taal.

De liefde zag in deze openbaringen van kracht in de gaven alleen maar middelen om gebruikt te worden voor het welzijn van de gemeente en van de zielen. Wat een wonderbare kracht is dat, wat een manifestatie van de tegenwoordigheid van God, een zaak die al onze aandacht waard is! Hoe ver is dit tegelijk ook verheven boven alle vleselijke ijdelheid, boven de luister waarmee iemand zich kon omringen door middel van gaven! Wat een morele kracht van de Geest van God om alleen de liefde te laten werken in de uitoefening van de gaven! Tot de praktische kracht van deze liefde roept de apostel de gelovigen hier op. De werking daarvan was belangrijker dan gaven. Het was dus nodig dat de liefde en de wijsheid van God richting gaf aan de werking van Zijn kracht voor het welzijn van hen die Hij liefhad. Wat een positie voor een mens! Wat een eenvoudigheid ontvangt iemand door de genade van God die het eigen ik vergeet in nederigheid en liefde, en wat een kracht in die nederigheid! De apostel steunt zijn betoog door de uitwerking te noemen die het zou hebben op vreemdelingen die in de gemeente kwamen of op onkundige christenen, als ze talen hoorden spreken die niemand verstond. Ze zouden denken dat ze gek waren. Maar profetie zou hun geweten raken en zou hen doen beseffen dat God daar was - tegenwoordig was in de gemeente van God.

Gaven waren er in overvloed in Korinthe. Als hij geregeld heeft wat betrekking had op morele vragen, regelt de apostel in de tweede plaats de uitoefening van die gaven. Ieder kwam met de een of andere openbaring van de kracht van de Heilige Geest, waaraan ze kennelijk meer waarde hechtten dan aan gelijkvormigheid aan Christus. Niettemin erkent de apostel daarin de kracht van de Geest van God en geeft hij regels voor de werking ervan. Er mochten twee of drie in talen spreken, onder voorwaarde dat er een uitlegger was, zodat de gemeente gesticht zou worden. En ze moesten één voor één spreken, want schijnbaar

spraken er zelfs meerderen tegelijk. Hetzelfde gold voor de profeten. Twee of drie mochten er spreken en de anderen zouden oordelen of het werkelijk van God kwam. Want allen konden profeteren als het hun van God gegeven werd, maar alleen één tegelijk, opdat allen zouden leren. Dat is een afhankelijkheid die altijd goed is, ook voor de meest begaafde profeten. Zo zouden allen leren en allen vertroost worden. Maar de geesten van de profeten (dat wil zeggen wat de kracht aandreef tot de uitoefening van gaven) waren onderworpen aan de leiding van het morele inzicht dat de Geest verleende aan de profeten. Ze waren, namens God, meester van zichzelf in het gebruik van deze gaven, in de uitoefening van deze wonderbare kracht die in hen werkte. Het was geen goddelijke extase die hen meesleepte, zoals de heidenen dat zeiden van hun duivelse bezieling. Want God kon niet de Bron van verwarring zijn in de gemeente, maar van vrede. Kortom, we zien dat deze kracht werd toevertrouwd aan de mens in zijn morele verantwoordelijkheid. Dat is een belangrijk beginsel, dat onveranderlijk is in de wegen van God. God redde de mens door genade, toen hij had gefaald in zijn verantwoordelijkheid. Maar hoe groot de Goddelijke kracht van de gave ook mag zijn, alles wat Hij heeft toevertrouwd aan de mens bezit de mens als verantwoordelijk voor het gebruik daarvan tot eer van God, en daarom tot welzijn van anderen en speciaal van de gemeente.

De vrouwen moesten zwijgen in de gemeente, het was hun niet vergund te spreken. Ze moesten in onderworpenheid blijven en geen leiding geven aan anderen. De wet sprak bovendien dezelfde taal. Het zou een schande zijn hen te horen spreken in het openbaar. Als ze vragen hadden gehad, dan moesten ze die thuis aan hun eigen mannen stellen.

Ondanks al hun gaven was het woord van God niet uitgegaan van de Korinthiërs, en evenmin was het alleen tot hen gekomen. Ze behoorden zich te onderwerpen aan de universele orde van de Geest in de gemeente. Als ze beweerden dat ze door de Geest geleid werden, dan moesten ze erkennen (en dat zou het bewijzen) dat de dingen die de apostel aan hen schreef de geboden van de Heer waren. Dit is een heel belangrijke verklaring. Wat een verantwoordelijke en ernstige positie had deze wonderbare dienstknecht van God!

Wat een mengeling van teerheid, van geduld en van gezag vinden we hier! De apostel wenst dat de gelovigen tot de waarheid en tot de orde zouden komen, geleid door hun eigen gevoelens. Maar daarbij schrikt hij er niet voor terug om, als dat nodig is voor hun welzijn, gebruik te maken van een absoluut gezag, waarmee hij rechtstreeks namens God sprak - een gezag dat God ook zou rechtvaardigen als de apostel gedwongen zou worden het te gebruiken. Als sommigen onwetend waren dat hij schreef door de Geest met het gezag van God, dan was dat inderdaad onwetendheid. Zulke mensen moesten dan maar onwetend blijven. Maar geestelijke en eenvoudige mensen zouden verlost worden van zulke pretenties. Zij die echt vervuld waren met de Geest zouden erkennen dat wat de apostel schreef rechtstreeks van God kwam en de uitdrukking was van Zijn wijsheid, van wat passend was in Zijn ogen. Want vaak zal er een erkenning zijn van Goddelijke of zelfs menselijke wijsheid als ze gevonden wordt, waar men zelf niet het vermogen had om ze te vinden, noch de kracht om ze met gezag voor te stellen, zelfs al zag men ze ten dele. Ondertussen zou iemand die pretenties had, als hij deze plaats leerde innemen, het nut van deze plaats ervaren en vinden wat hij nodig had.

We zullen hier ook het belang opmerken van deze verklaring van de apostel met betrekking

tot de inspiratie van de brieven. Zijn onderwijs was zo echt door God gegeven, kwam zo volkomen van God, zelfs als het ging om de details van de orde in de gemeente, dat dit het gebod van de Heer was. Met betrekking tot de leer hebben we aan het eind van de brief aan de Romeinen dezelfde verklaring, dat het door middel van profetische Schriften was dat het evangelie verspreid werd onder de volken.

De apostel vat zijn aanwijzingen samen door te zeggen dat ze er naar moesten streven om te profeteren, dat ze het spreken in talen niet moesten verhinderen en dat alles welgevoegelijk en met orde moest gebeuren.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 15

Maar ander kwaad had kans gezien om binnen te komen in het midden van de schitterende gaven die uitgeoefend werden onder de kudde in Korinthe. De opstanding van de doden werd geloofwaardig. Satan is listig in zijn handelwijze. Schijnbaar was het alleen het lichaam waarom het ging. Toch stond het hele evangelie op het spel. Want als er geen opstanding der doden was, dan was ook Christus niet opgewekt. - En als Christus niet was opgewekt, waren de zonden van de gelovigen niet weggedaan en was het evangelie niet waar. Daarom bewaarde de apostel deze vraag voor het eind van zijn brief en ging hij er diep op in.

In de eerste plaats herinnert hij hen aan wat hij onder hen als evangelie gepredikt had, dat Christus stierf voor onze zonden naar de Schriften en dat Hij weer werd opgewekt naar de Schriften. Dit was dus het middel van hun behoudenis, als ze er in bleven, tenzij ze tevergeefs geloofd hadden. Hier was in elk geval een heel solide grondslag voor zijn betoog: hun behoudenis hing af van het feit van de opstanding en was er nauw mee verbonden, tenzij dat alles wat ze geloofd hadden maar een nutteloze fabel was. Maar als de doden niet opstonden, was Christus niet opgestaan, want Hij was gestorven. Daarom begint de apostel dit feit te staven met de meest volledige en duidelijke getuigenissen - zijn eigen getuigenis daarbij inbegrepen, omdat hij zelf de Heer ook gezien had. Vijfhonderd personen hadden Hem tegelijk gezien en de meesten daarvan waren nog in leven om ervan te getuigen.

Terloops moeten we erop letten dat de apostel over geen enkel onderwerp kan spreken zonder dat het een morele uitwerking heeft in zijn hart, omdat hij de dingen ziet in gemeenschap met God. Zo herinnert hij in vs.8-10 aan de stand van zaken met betrekking tot hemzelf en tot de andere apostelen, en aan wat de genade gedaan had. Als hij zijn hart ontlast heeft, komt hij dan weer terug op zijn onderwerp. Het getuigenis van iedere getuige, dat hij van God ontvangen had, was hetzelfde. Alles verklaarde dat Christus was opgestaan. Alles hing af van het feit dat Hij was opgestaan. Dit was zijn uitgangspunt. Als er nu onder u gepredikt is, zegt hij, dat Christus is opgewekt uit de doden, hoe komt het dan dat sommigen onder u zeggen dat er geen opstanding der doden is? Als die er niet is, is Christus niet opgestaan. En als Hij niet is opgestaan, dan is de prediking van Zijn getuigen vergeefs en is het geloof van christenen ook vergeefs. Maar dat niet alleen. Deze getuigen zijn dan ook valse getuigen, want ze hadden van God getuigd dat Hij Christus had opgewekt uit de doden. Maar God had Hem niet opgewekt als de doden niet opstaan. En in dat geval was hun geloof vergeefs: ze waren nog in hun zonden; en zij die al in Christus ontslapen waren, waren verloren. Nu, als het alleen in dit leven is dat de gelovige zijn hoop stelt op Christus, dan is hij de ellendigste van alle mensen; hij lijdt alleen maar wat betreft deze wereld. Maar het is niet zo, want Christus is opgestaan.

Maar hier is het niet alleen een algemene leerstelling dat de doden opgewekt worden. Toen Christus verrees, stond Hij op van tussen de doden. We zien daar de gunst en de kracht van God tussenbeide komen ¹², om Hem uit de doden terug te brengen die in Zijn genade in de dood was gegaan om de verlossing van de mens in Christus van de macht van de satan en de

dood tot stand te brengen en ten toon te spreiden. Zo bezegelde God openlijk het verlossingswerk van Christus en bracht Hij duidelijk in een Mens aan het licht dat alle macht van de vijand overwonnen was. Daarom verrees Christus van tussen alle andere doden, want de dood kon Hem niet vasthouden. Zo werd de heerlijke grondslag gelegd van deze Goddelijke en volkomen verlossing en werd Hij de Eersteling van hen die ontslapen zijn. Zij hebben Zijn leven en wachten daarom op de werking van Zijn kracht, die hen zal doen ontwaken uithoofde van de Geest die in hen woont.

Dit geeft de opstanding duidelijk een heel bijzonder karakter. Het is niet alleen zo dat de doden opstaan. Maar God brengt door Zijn kracht bepaalde personen terug van tussen de doden uit, vanwege de gunst die Hij voor hen heeft en in verbinding met het leven en de Geest die in hen zijn. Christus heeft een heel bijzondere plaats. In Hem was leven en Hij is ons leven. Hij behaalde deze overwinning waarvan wij voordeel hebben. Hij is met recht de Eersteling. Het kwam Hem toe vanwege Zijn heerlijkheid. Als Hij de overwinning niet behaald had, zouden we altijd gevangen gebleven zijn. Hij had Zelf de kracht om het leven te hernemen, maar het grote beginsel is hetzelfde. Het is niet maar een opstanding van de doden, maar zij die levend zijn naar God slaan op als de voorwerpen van Zijn gunst en door de werking van die kracht die hen voor Zich en bij Zich wil hebben. Hiervan is Christus de Eersteling, terwijl zij die van Christus zijn opstaan bij Zijn komst. We zijn verbonden met Christus in de opstanding. We staan op zoals Hij, niet alleen uit de dood, maar uit de doden. We zien hier ook hoe Christus en de Zijnen onscheidbaar één zijn. Als zij niet opstaan, is Hij niet opgestaan. Hij was net zo echt gestorven als wij kunnen sterven, Hij heeft in genade onze plaats ingenomen in de dood. Hij was zo werkelijk Mens als wij mensen zijn (uitgenomen de zonde), dat als u dit resultaat van de opstanding voor óns loochent, u daarmee het feit van Zijn opstanding loochent en het fundament van het geloof zelf bezwijkt. Deze vereenzelviging van Christus met mensen, waardoor uit ons een conclusie kan worden getrokken voor **Hem**, is vol zegen en kracht. Als de doden niet opstaan, dan is Hij niet opgestaan. Hij is net zo echt gestorven als wij kunnen sterven.

De opstanding moest plaatsvinden door een Mens. Zeker kan de kracht van God mensen terugroepen uit het graf. Hij zal dat ook doen en handelen in de Persoon van Zijn Zoon, aan Wie al het oordeel gegeven is. Maar dat zal geen overwinning zijn die in de menselijke natuur behaald wordt op de dood die de mensen gevangen hield. Dat is juist wat Christus gedaan heeft. Hij was bereid om voor ons overgegeven te worden in de dood, om als Mens de overwinning voor ons te behalen op de dood en op hem die de macht over de dood had. Door een mens kwam de dood, door een Mens ook de opstanding. Heerlijke overwinning! Volkomen triomf! We verlaten de toestand waar de zonde en de gevolgen van de zonde al hun invloed op ons uitoefenden. Het kwaad kan de plaats niet bereiken waarop we gesteld zijn. We hebben de grenzen voor altijd overschreden. De zonde, de macht van de vijand, blijft buiten deze nieuwe schepping, die de vrucht is van de kracht van God nadat het kwaad zijn intrede gedaan heeft, en die de verantwoordelijkheid van de mens niet zal bederven. Het is God die ze bewaart in verbinding met Hemzelf, ze is afhankelijk van Hem.

Er worden hier twee grote beginselen vastgesteld. Door een mens is de dood, door een Mens is ook de opstanding der doden. We zien dus Adam en Christus als hoofden van twee families. In Adam sterven allen, in Christus zullen allen levend gemaakt worden. Maar hier vinden we een heel belangrijke uiteenzetting in verbinding met de positie van Christus in de

raadsbesluiten van God. Een kant van deze waarheid is de afhankelijkheid van de familie, om zo te zeggen, van haar hoofd. Adam bracht de dood onder zijn nakomelingen, zij die met hemzelf in verbinding staan. Dit is het beginsel dat de geschiedenis van de eerste Adam kenmerkt. Christus, in Wie leven is, brengt leven onder hen die Hem toebehoren, Hij deelt dat aan hen mee. Dit beginsel kenmerkt de tweede Adam en zij die de Zijnen zijn in Hem. Maar dit is leven in de kracht van de opstanding, zonder de opstanding had het niet aan hen kunnen worden meegedeeld. Het tarwegraan zou volmaakt geweest zijn in zichzelf, maar het zou alleen gebleven zijn. Maar Hij stierf voor hun zonden, en nu geeft Hij hun het leven, want al hun zonden zijn hun vergeven.

Nu is er in de opstanding een orde volgens de wijsheid van God voor de vervulling van Zijn raadsbesluiten: Christus de Eersteling, dan zij die van Christus zijn bij Zijn wederkomst. Dus zij die in Christus zijn worden levend gemaakt in overeenstemming met de kracht van het leven dat in Christus is, het is de opstanding ten leven. Maar dit is niet de hele omvang van de opstanding, zoals die door Christus verworven is door het behalen van de overwinning op de dood naar de Geest der heiligheid. Want de Vader heeft Hem macht gegeven over alle vlees, opdat Hij eeuwig leven zou geven aan zovelen als de Vader Hem gegeven had. Over deze laatste gaat het in wezen in dit hoofdstuk, omdat het onderwerp de opstanding onder christenen is. En de apostel, de Geest Zelf, spreekt graag over het onderwerp van de kracht van het eeuwige leven in Christus. Toch kan hij de andere kant van de waarheid niet helemaal weglaten. De opstanding der doden, zegt hij ons, is door een Mens. Maar hij spreekt hier niet over het meedelen van leven in Christus. In verband met dit laatste deel van zijn onderwerp gaat hij niet in op de opstanding van de goddelozen. Maar hij noemt wel na de komst van Christus het einde, als Hij het koninkrijk zal overgeven aan de Vader. Met het koninkrijk komt de uitoefening van de macht van Christus over alle dingen en dat is een heel andere gedachte dan het meedelen van leven aan de Zijnen.

Er zijn dus drie stappen in deze gebeurtenissen. In de eerste plaats de opstanding van Christus. Dan de opstanding van hen die Hem toebehoren bij Zijn komst. Daarna het einde, als Hij het koninkrijk zal hebben overgegeven aan de Vader. De eerste en de tweede stap vormen de vervulling van de kracht van het leven in de opstanding, in Christus en in Zijn volk. Als Hij komt aanvaardt hij het koninkrijk, Hij aanvaardt Zijn grote kracht en heerst als Koning. Dus vanaf Zijn komst tot het eind zien we dat Hij Zijn kracht uitoefent om alle dingen aan Zich te onderwerpen. Tijdens die periode zal alle macht en alle heerschappij tenietgedaan worden. Want Hij moet heersen totdat al Zijn vijanden onder Zijn voeten gelegd zijn. De laatste vijand die onderworpen zal worden is de dood. En hier vinden we dus de opstanding van hen die Hem niet toebehoren, maar alleen als het gevolg van de uitoefening van Zijn kracht en niet in verband met het meedelen van leven. Want de vernietiging van de dood betekent hun opstanding. Verder wordt er stilzwijgend aan hen voorbijgegaan. Hr wordt alleen duidelijk gemaakt dat de dood, zoals wij die zien, niet langer heerschappij over hen heeft. Christus heeft het recht en de kracht, op grond van Zijn opstanding en Zijn verheerlijking van de Vader, om de heerschappij van de dood over hen teniet te doen en hen weer op te wekken. Dit zal de opstanding ten oordeel zijn. Het gevolg daarvan wordt elders genoemd.

Als Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd en het koninkrijk heeft teruggegeven aan Zijn Vader (want het wordt Hem nooit afgenomen, noch aan iemand anders gegeven,

zoals dat gebeurt met menselijke koninkrijken) , dan is de Zoon Zelf onderworpen aan Hem die alle dingen onder Hem gesteld heeft, opdat God zij alles in allen. De lezer moet opmerken dat hier sprake is van de raadsbesluiten van God met betrekking tot de regering van alle dingen en dat het onderwerp niet Zijn natuur is. En bovendien worden deze dingen gezegd van de Zoon als Mens. Dit is geen willekeurige verklaring, want we hebben hier een citaat uit Ps.8 en het onderwerp daarvan is de verhoging van de mens tot de positie van hoofd boven alle dingen. God legt alle dingen onder Zijn voeten en niets is daarvan uitgezonderd, zegt de apostel in Hb.2:8. Behalve, zoals hij er hier aan toevoegt, dat vanzelfsprekend Hij is uitgezonderd, die Hem alle dingen onderworpen heeft. Als de Mens Christus, de Zoon van God, deze onderwerping werkelijk voltooid heeft, geeft Hij de universele macht die Hem was toevertrouwd terug aan God en eindigt het bemiddelende **koninkrijk** dat Hij als Mens had bezeten. Hij is weer onderworpen, zoals Hij dat was op aarde. Hij houdt niet op één te zijn met de Vader, zoals Hij dat ook was toen Hij in vernedering op aarde leefde, hoewel Hij tegelijk kon zeggen: „Voor Abraham was, IK BEN”. Maar de bemiddelende regering van de mens is voorbij en is opgegaan in de oppermacht van God, waartegen geen enkele weerstand meer bestaat. Christus zal Zijn eeuwige plaats als Mens innemen, als het Hoofd van de hele familie van de verlostten, hoewel Hij tegelijk God is, gezegend tot in eeuwigheid en één met de Vader.

In Ps.2 zien we dat Hij verworpen werd toen Hij op aarde verscheen als de Zoon van God, als op aarde geboren en Koning over Sion. In Ps.8 vinden we het resultaat van Zijn verwerping: Hij is als de Zoon des mensen verheven tot Hoofd van alles wat Gods hand heeft gemaakt. Hier in 1Ko.15 zien we Hem deze heerschappij die Hem verleend was weer afleggen en de normale menselijke positie weer innemen, namelijk die van onderwerping aan Hem die Hem alle dingen onderworpen heeft. Maar in al die posities verandert Zijn Goddelijke natuur nooit en evenmin - behalve voor zover Hij de vernedering verwisselt voor de heerlijkheid - Zijn menselijke natuur. Maar God is nu alles in allen en de speciale regering van de mens in de Persoon van Jezus (want de Gemeente is hierin met Christus verbonden, zie Ef.1:20-23 waar we dezelfde aanhaling uit Ps.8 vinden) is opgegaan in de onveranderlijke oppermacht van God, de definitieve en normale relatie van God met Zijn schepsel. We zullen zien dat het Lam wordt weggelaten in wat in Op.21:1-8 gezegd wordt van deze zelfde tijd.

We vinden in dit gedeelte dus dat de opstanding plaatsvindt door een Mens, zoals ook de dood in de wereld gekomen is door een mens. We zien hoe de gelovigen verbonden zijn met Jezus, de bron en de kracht van het leven, met als gevolg Zijn opstanding alsmede hun opstanding bij Zijn komst. Dan zien we dat de macht over alle dingen is toevertrouwd aan Christus, de opgestane Mens. Daarna dat het koninkrijk wordt teruggegeven aan God de Vader. De tabernakel van God is dan bij de mensen en de Mens Christus, de tweede Adam, is als Mens eeuwig onderworpen aan de Allerhoogste. Dit laatste is een waarheid van oneindige waarde voor ons. En tenslotte is het duidelijk dat de opstanding van de goddelozen niet rechtstreeks het onderwerp is in dit hoofdstuk, maar wel ligt opgesloten in het feit dat de opstanding der doden tot stand komt door Christus.

Nu moeten we erop letten dat dit gedeelte een openbaring is. De Geest van God had de gedachten van de apostel gericht op Jezus en de opstanding. Maar dan onderbreekt hij plotseling de lijn van zijn betoog en geeft een uiteenzetting van al Gods wegen in Christus. Hij wordt hiertoe gedreven doordat hij denkt aan Christus. De gedachte aan Hem gaf altijd

een bijzondere impuls aan de geest en aan het hart van de apostel.

In deze openbaring maakt de Geest van God al de wegen van God in Christus bekend met betrekking tot de opstanding, de verbinding van hen die van Christus zijn met Hem in die opstanding, en de regering en de heerschappij die Hem toebehoren als de Opgestane. En ook het eeuwige karakter van Zijn relatie als Mens tot God. Nadat de apostel deze gedachten van God had meegedeeld, die aan hem geopenbaard waren, neemt hij de draad van zijn betoog weer op in vs.29. Dit deel eindigt met vs.34, waarna hij de vraag behandelt die zij als een moeilijkheid naar voren hadden gebracht: Hoe zouden de doden worden opgewekt?

Door de verzen 20-28 op te vatten als een tussenzin (die zo'n belangrijke openbaring bevat dat dit gedeelte op zich compleet is), worden de verzen 29-34 veel begrijpelijker en krijgen sommige uitdrukkingen die de uitleggers voor grote problemen geplaagd hebben een vrij duidelijke betekenis. In vs.16 had de apostel gezegd: „Als er geen doden worden opgewekt” etc. en dan - als dat het geval was - dat zij die in Jezus ontslapen waren verloren waren en dat zij die in leven waren de ellendigste van alle mensen waren. Maar in vs.29 komt hij terug op deze punten en spreekt hij over hen die voor de doden gedoopt werden, in verband met de uitspraak dat zij die in Christus ontslapen waren verloren waren. „Als”, zegt hij en hij herhaalt dan met nog meer kracht de uitdrukking in vs.16, „doden in het geheel niet opgewekt worden”. En dan laat hij zien hoe volkomen het tweede geval waarvan hij gesproken had op hemzelf van toepassing was: „...de ellendigste van alle mensen”. En dat het geval dat zij die gestorven waren verloren waren, haast ook voor hem gold, omdat hij elk moment in levensgevaar was, tegen wilde dieren gevochten had en dagelijks stierf. Voor de doden gedoopt worden is dus een christen worden met het oog gericht op hen die in Christus ontslapen zijn, en in 't bijzonder als degenen die gedood worden voor Hem en die hun deel vinden bij de doden, ja bij een gestorven Christus. Dat is juist de betekenis van de doop (Rm.6). Wat een onzin is dat als de doden niet opstaan! Even als in 1Th.4 wordt het onderwerp, terwijl er gesproken wordt over alle christenen, gezien op dezelfde manier. Het woord dat vertaald is door „voor” wordt in deze brieven vaak gebruikt voor „met het oog op”, „met betrekking tot”.

We hebben gezien dat de verzen 20-28 een tussenzin vormen. Vers 29 houdt dus verband met vs.18. De verzen 30-32 hebben betrekking op vers 19. De historische verklaring van deze laatste verzen vinden we in de tweede brief (zie 2Ko.1:8,9; 4:8-12). Ik geloof niet dat vs.32 letterlijk moet worden opgevat. Het woord dat vertaald is door: „Ik heb gevochten tegen dieren”, wordt meestal in figuurlijke zin gebruikt voor het strijden tegen wrede en onverzoenlijke vijanden. Als gevolg van het geweld van de Efeziërs had hij bijna zijn leven verloren en wanhoopde hij zelfs of hij in leven zou blijven, maar God had hem verlost. Maar wat voor zin had al dat lijden, als de doden niet opstaan? En merk hier op, dat hoewel de opstanding bewijst dat de dood de ziel niet aantast (vgl. Lk.20:38), de apostel de onsterfelijkheid ¹³ niet los ziet van de opstanding. God moet dit doen met de mens, en de mens bestaat uit lichaam en ziel. In het oordeel legt de mens rekenschap af van wat hij in het lichaam gedaan heeft en hij zal dit doen als hij opgestaan is uit de doden. De nauwe eenheid tussen ziel en lichaam - al zijn ze ook totaal verschillend - vormt de bron van het leven, de zetel van de verantwoordelijkheid, het middel van Gods regering met betrekking tot Zijn schepselen en de sfeer waarin Zijn handelen openbaar wordt. De dood ontbindt deze eenheid en hoewel de ziel blijft leven en gelukkig of ellendig is, wordt het bestaan van de

komplete mens opgeschort, het oordeel van God niet uitgevoerd en de gelovige nog niet bekleed met heerlijkheid. De loochening van de opstanding betekende dus de loochening van de ware relatie van God met de mens. Het betekende dat men de dood beschouwde als het eind van de mens, dat men de mens vernietigde zoals God hem zag en hem liet vergaan als een dier. Vergelijk het betoog van de Heer in dat gedeelte in Lukas waaruit ik al een vers heb aangehaald.

Helaas was het zo dat de loochening van de opstanding verband hield met het verlangen om de zinnen niet meer te beteugelen. Satan werkte dit in het hart van christenen door hun omgang met personen, met wie de Geest van God geen gemeenschap wilde hebben. Hun geweten moest geraakt worden en wakker geschud worden, opdat de gerechtigheid daar de plaats zou krijgen die haar toekwam. Het ontbreken daarvan is meestal de werkelijke oorzaak van ketterijen. Het ontbrak deze christenen aan kennis **van God**. Dit was tot hun schande. Geve God ons waakzaamheid in dit opzicht! Zelfs in leerstellige kwesties komt het hierop aan.

Maar verder wilde de nieuwsgierige geest van de mens graag bevredigd worden met betrekking tot het fysieke karakter van de opstanding. De apostel streefde die menselijke nieuwsgierigheid niet, maar bestrafte de dwaasheid van hen die elke dag de kans hadden om soortgelijke dingen te zien in de schepping die hen omringde. Als vrucht van Gods kracht zou het opgewekte lichaam een lichaam van heerlijkheid zijn, naar het welbehagen van Hem die het opnieuw gaf als de heerlijke woning van de ziel. Omdat het door de dood was heengegaan zou het die heerlijke toestand krijgen die God ervoor bereid had. Het zou een lichaam zijn dat geschikt was voor het schepsel dat het bezat, maar volgens de almachtige wil van Hem die het schepsel ermee bekleedde. Er waren verschillende soorten lichamen. En zoals tarwe niet slechts bestond uit de korrel die gezaaid was, hoewel het een gewas van die natuur was en van geen andere, zo zou het ook met de opgewekte mens zijn. Er was ook verschil tussen de heerlijkheid van hemelse en van aardse lichamen; de ene ster verschilt bovendien van de andere in heerlijkheid. Ik denk niet dat deze passage ziet op verschillende graden van heerlijkheid in de hemel, maar op het feit dat God heerlijkheid toebedeelt zoals het Hem behaagt. Hemelse heerlijkheid en aardse heerlijkheid worden echter duidelijk tegenover elkaar gesteld, want er zal een aardse heerlijkheid zijn.

En merk hier op dat in dit gedeelte niet alleen het feit van de opstanding, maar ook het karakter ervan uiteengezet wordt. Voor de heiligen zal het een opstanding tot hemelse heerlijkheid zijn. Hun deel zal een lichaam zijn dat onvergankelijk is, heerlijk, een instrument van kracht, geestelijk. Dit lichaam, dat gezaaid wordt als het tarwegraan om te vergaan, zal heerlijkheid aandoen en onvergankelijkheid ¹⁴. Er is hier alleen sprake van de heiligen, van hen die ook hemels zijn (vs.48), en wel in verbinding met Christus, de tweede Adam. De apostel had gezegd dat het eerste lichaam „natuurlijk” was. Zijn leven was dat van de levende ziel. Wat het lichaam betrof had hij deel aan die soort van leven die de dieren ook bezaten, ondanks zijn superioriteit met betrekking tot zijn relatie met God. Want God had Zelf de adem des levens in zijn neusgaten geblazen, zodat de mens op die manier in een speciale verbinding met God stond en van Zijn geslacht was, zoals de apostel in Athene zei. „Adam, de zoon van God”, zei de Heilige Geest in Lukas. Hij was gemaakt in het beeld van God. Zijn gedrag had daaraan moeten beantwoorden en God had Zichzelf aan hem geopenbaard om hem moreel in de positie te plaatsen die passend was voor deze

levensadem die hij ontvangen had. Hij was een levende ziel geworden - vrij als hij was van de dood door de kracht van God die hem ondersteunde, of sterfelijk door het vonnis van Hem die hem geformeerd had. Er was geen levendmakende kracht in hemzelf. De eerste Adam was eenvoudig een mens: „De eerste mens, Adam”.

Het Woord van God drukt zich zo niet uit met betrekking tot Christus, als het over Hem in dit gedeelte spreekt als de laatste Adam. Hij kon niet de laatste Adam zijn zonder mens te zijn. Maar er staat niet: „De laatste mens was een levendmakende Geest”, maar de „laatste Adam”. En als het Woord dan over Hem spreekt als de tweede Mens, voegt het eraan toe dat Hij „uit de hemel” was. Christus had niet alleen leven als een levende ziel, maar Hij had de macht van het leven, die leven kon meedelen aan anderen. Hoewel Hij een mens op aarde was, had Hij het leven in Zichzelf. Daarom maakte Hij levend wie Hij wilde. Toch is het als de laatste Adam, de tweede Mens, de Christus, dat het Woord hier over Hem spreekt. Het is niet alleen zo dat God levend maakt wie Hij wil, maar de laatste Adam, Christus, het Hoofd in geestelijk opzicht van het nieuwe geslacht, heeft deze kracht in Zichzelf. En daarom staat er -want het is steeds Jezus op aarde waar het om gaat - dat „Hij de Zoon heeft gegeven, leven te hebben in Zichzelf” (Jh.5:26). Maar van ons staat er geschreven: „God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1Jh.5:11,12). Niettemin is dat wat van de Geest is niet het eerst, maar dat wat natuurlijk is, dat wil zeggen wat het natuurlijke leven van de ziel bezit. Dat wat geestelijk is, wat zijn leven ontleent aan de kracht van de Geest, komt daarna. De eerste mens is uit de aarde. Hij heeft zijn oorsprong, zoals hij is, uit de aarde, hoewel God een geest of adem des levens in zijn neusgaten geblazen had. Daarom is hij stoffelijk, juist zoals God het gezegd had: „Stof zijt gij, en gij zult tot stof wederkeren” (Gn.3:19). Maar de laatste Adam is uit de hemel, hoewel Hij even waarachtig mens was als de eerste.

Als verbonden met de eerste Adam, erven we zijn toestand en zijn we zoals hij. Als deelhebbend aan het leven van de tweede, delen we in de heerlijkheid die Hij als Mens bezit en zijn we zoals Hij is. We leven in overeenstemming met de vorm van Zijn bestaan, want Zijn leven is het onze. Nu is het gevolg hier dat we, zoals we het beeld van de aardse gedragen hebben, zo ook het beeld van de hemelse zullen dragen. Merk hier op dat de eerste Adam en de laatste, of de tweede Mens, beide gezien worden in de toestand waarin ze kwamen toen hun respectieve beproevingen onder de verantwoordelijkheid voorbij waren. En zij die verbonden zijn met de een en de ander erven de toestand en de gevolgen van het werk van de een en de ander, nadat ze als zodanig op de proef gesteld zijn. De gevallen Adam is de vader van een geslacht dat geboren werd naar zijn beeld - een gevallen en schuldig geslacht, zondig en sterfelijk. Hij had gefaald en had gezondigd en hij had zijn positie voor God verloren en was ver van Hem, toen hij de vader werd van het menselijk geslacht. Als het tarwegraan niet in de aarde valt en sterft, draagt het geen vrucht, maar als het sterft draagt het veel vrucht. Christus had God verheerlijkt, had verzoening gedaan voor de zonde en was opgewekt in gerechtigheid, had de dood overwonnen en de macht van satan tenietgedaan, voordat Hij als een levendmakende Geest het Hoofd van een geestelijk geslacht werd ¹⁵. Als met Hemzelf ééngemaakt deelt Hij hun al de voorrechten mee die behoren bij de positie voor God die Hij heeft verworven, in overeenstemming met de kracht van dat leven waardoor Hij hen levend maakt. We zullen het beeld dragen van een opgestane en verheerlijkte Christus, zoals we nu het beeld van een gevallen Adam dragen.

Vlees en bloed, niet enkel de zonde, kunnen het koninkrijk van de hemel niet ingaan. De vergankelijkheid (want zo zijn we) kan niet beërven wat onvergankelijk is. Dit brengt de apostel tot een werkelijke openbaring van wat er zal gebeuren met betrekking tot het genot van de onvergankelijkheid door al de heiligen. De dood is overwonnen. Het is niet noodzakelijk dat de dood over allen komt en nog minder dat allen werkelijk de vergankelijkheid ondergaan. Maar voor vlees en bloed is het onmogelijk om het koninkrijk van heerlijkheid te beërven. We zullen echter niet allen ontslapen. Er zijn sommigen die veranderd zullen worden zonder te sterven. De doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden (een verandering die gelijkwaardig is aan de opstanding). Want omdat de verlossing volbracht was en Christus klaarstond om levenden en doden te oordelen, zag de apostel dit altijd als een zaak die hem onmiddellijk te wachten stond en die elk moment kon plaatsvinden. Want dat wat vergankelijk is, als het al niet in het stof en het verderf is, zal onvergankelijkheid aandoen; wat sterfelijk is zal onsterfelijkheid aandoen. We zien dat dit betrekking heeft op het lichaam. Het is in zijn lichaam dat de mens sterfelijk is, zelfs als hij eeuwig leven heeft en door Christus en met Christus zal leven. De kracht van God zal de heiligen geschikt maken voor de erfenis van de heerlijkheid, hetzij ze in leven zijn of gestorven zijn.

Neem speciaal notitie van wat zojuist is gezegd. De dood is volkomen overwonnen, tenietgedaan in zijn kracht, voor de christen. Hij bezit een leven (de opgestane Christus) dat hem boven de dood plaatst. Misschien niet lichamelijk, maar wel moreel. De dood heeft al zijn kracht verloren, al zijn macht over de ziel als de vrucht van zonde en oordeel. De dood is zo volkomen overwonnen, dat er sommigen zijn die helemaal niet zullen sterven. Alle gelovigen hebben Christus als hun leven. Als Hij afwezig is en als Hij niet terugkomt - wat het geval zal zijn zolang Hij zit op de troon van Zijn Vader, en ons leven met Hem verborgen is in God - ondergaan we lichamelijk de dood volgens het vonnis van God. Dat wil zeggen, de ziel wordt gescheiden van het sterfelijke lichaam. Als Hij zal terugkomen en Zijn macht zal uitoefenen, als Hij is opgestaan van de troon van Zijn Vader om de Zijnen tot Zich te nemen voordat Hij het oordeel uitoefent, heeft de dood totaal geen macht over hen. Ze gaan niet door de dood. Dat de anderen worden opgewekt uit de doden is een bewijs van een macht die absoluut Goddelijk is - en zelfs heerlijker dan de kracht die de mens schiep uit het stof. Dat de levenden veranderd worden bewijst de volmaaktheid van de volbrachte verlossing. Het is een bewijs van de macht van het leven in Christus, die geen spoor heeft overgelaten van het oordeel van God ten opzichte van hen, noch van de macht van de vijand, noch van de slavernij van de mens onder de gevolgen van zijn zonde. In plaats van dat alles zien we een uitoefening van Goddelijke kracht, die zich manifesteert in de absolute, volledige en eeuwige verlossing van het arme, schuldige schepsel dat eerst in die toestand was - een verlossing die haar volmaakte uitdrukking vindt in de heerlijkheid van Christus, want Hij had Zichzelf in genade onderworpen aan de toestand van de mens onder de dood voor de zonde. Voor het geloof is de verlossing dus altijd zeker, en voltooid in Zijn Persoon. Maar de opstanding van de doden en de verandering van de levenden zal de werkelijke voltooiing van de verlossing zijn voor al de Zijnen bij Zijn komst. Wat een heerlijke verlossing is dat wat bewerkt wordt door de opstanding van Christus. Hij heeft de zonde totaal uitgewist, voldaan aan de gerechtigheid en die Goddelijk verheerlijkt, de macht van satan tenietgedaan. Op grond van een eeuwige verlossing verplaatst Hij ons, door de kracht van een leven dat de dood heeft vernietigd, in een volkomen nieuwe sfeer waar het kwaad niet kan komen, noch

één van de gevolgen van het kwaad, maar waar de gunst van God ons in heerlijkheid bestraalt, volmaakt en voor eeuwig! Dat heeft Christus voor ons verworven in overeenstemming met de eeuwige liefde van God onze Vader, die Hem aan ons gaf om onze Heiland te zijn.

Op een onverwacht moment zullen we binnengaan in dit toneel, beschikt door de Vader, bereid door Jezus. De kracht van God zal deze verandering in een oogwenk tot stand brengen: de doden zullen opstaan en wij zullen veranderd worden. De laatste bazuin lijkt me alleen een zinspeling op een militaire term, als de hele troep wacht op het laatste signaal om allen samen op te trekken.

In de aanhaling uit Js.25:8 hebben we een opmerkelijke toepassing van de Schrift. Hier is het alleen het feit dat de dood zo verslonden wordt tot overwinning, waarvoor dit gedeelte wordt aangehaald. Maar de vergelijking met Jesaja laat ons zien dat het niet aan het eind van de wereld zal zijn, maar in een periode waarin, door de oprichting van het koninkrijk van God in Sion, de bedekking waaronder de heidenen in onwetendheid en duisternis gewoond hebben van hun aangezicht zal zijn genomen. De hele aarde zal verlicht zijn, ik zeg niet op dat moment, maar in die periode. Maar deze zekerheid van de vernietiging van de dood geeft ons nu al een vast vertrouwen, hoewel de dood nog bestaat. De dood heeft zijn prikkel verloren, het graf zijn overwinning. Alles is veranderd door de genade die - aan het eind - deze triomf zal behalen. Maar ondertussen is het karakter van de dood volkomen veranderd, doordat de gunst van God die deze overwinning geeft aan ons geopenbaard is en de verlossing die er de grondslag van is tot stand gebracht is. De dood is voor de gelovige die er doorheen moet gaan alleen het achterlaten van wat sterfelijk is. De dood draagt niet langer de verschrikking van het oordeel van God, noch van de macht van satan. Christus is in de dood gegaan en heeft die gedragen en volkomen en voor eeuwig weggenomen. Maar dat niet alleen. Hij heeft de oorsprong van de dood weggenomen. Want de zonde maakte die prikkel scherp en giftig. En de wet gaf de zonde kracht voor het geweten en maakte de dood dubbel zo erg, omdat de wet exacte gerechtigheid voorhield aan het geweten, en het oordeel van God dat de vervulling van die wet eiste, en daarbij een vloek uitsprak over hen die daarin faalden. Maar Christus werd tot zonde gemaakt en droeg de vloek van de wet, doordat Hij tot een vloek gemaakt werd voor de Zijnen die onder de wet waren. En zo heeft Hij, terwijl Hij God volmaakt verheerlijkte met betrekking tot de zonde en tot de wet in zijn meest absolute eisen, ons volkomen verlost van zonde en wet en tegelijk van de macht van de dood waaruit Hij overwinnend verrees. Alles wat de dood met ons kan doen is ons weg te nemen uit het toneel waar hij zijn macht uitoefent, om ons te brengen in het toneel waar hij geen enkele macht heeft. God, de Auteur van deze raadsbesluiten van genade, in Wie de kracht is die ze uitvoert, heeft ons deze verlossing gegeven door Jezus Christus onze Heer. In plaats dat we bang zijn voor de dood, danken we Hem die ons de overwinning gegeven heeft door Jezus. Het grote resultaat is met Jezus en als Jezus te zijn en Hem te zien zoals Hij is.

Ondertussen zijn we werkzaam op het toneel waar de dood zijn macht uitoefent, waar satan die gebruikt om ons tegen te houden op onze weg, als God het hem toestaat. Maar hoewel er moeilijkheden zijn werken we met een volmaakt vertrouwen, omdat we weten wat het onfeilbare resultaat zal zijn. De weg mag versperd zijn door de vijand. Maar het eind zal de vrucht zijn van de raadsbesluiten en de kracht van onze God, die Hij ten behoeve van ons uitoefent in overeenstemming met dat wat we hebben gezien in Jezus, die het Hoofd is en

de manifestatie van de heerlijkheid die de Zijnen zullen genieten.

Als we samenvatten wat we hebben gezegd, zien we deze beide dingen in Christus. In de eerste plaats: macht over alle dingen, de dood inbegrepen; Hij wekt zelfs de goddelozen op. En in de tweede plaats: de verbinding van de Zijnen met Hemzelf. Daarom richt de apostel onze ogen met betrekking tot dit laatste op de opstanding van Christus Zelf. Hij wekt niet alleen anderen op, maar Hij is Zelf opgewekt uit de doden. Hij is de Eersteling van hen die **ontslapen** zijn. Maar voor Zijn opstanding stierf Hij voor onze zonden. Alles wat ons van God scheidde is volkomen weggedaan. De dood, de toorn van God, de macht van satan, de zonde - ze verdwijnen, voor zover het ons betreft, op grond van het werk van Christus. En Hij is ons tot die gerechtigheid geworden die ons recht geeft op hemelse heerlijkheid. Er is niets overgebleven van wat betrekking had op Zijn vroegere menselijke staat, behalve de eeuwige gunst van God die Hem daar in de heerlijkheid bracht. Daarom is het een opstanding van tussen de doden door de kracht van God op grond van die gunst, omdat Hij het welbehagen van God was, en in Zijn verheerlijking is Zijn gerechtigheid vervuld.

Voor ons is de opstanding gebaseerd op de verlossing, die we nu al genieten door de kracht van een leven, dat het gevolg en de kracht van opstanding en verlossing in onze harten brengt, door de verlichting van de Heilige Geest die ons gegeven is. Bij de komst van Christus zal de vervulling in feite plaatsvinden voor onze lichamen.

Voetnoten:

¹² Christus kon zeggen: "Breekt deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem oprichten" (Jh.2:19); want Hij die in deze tempel woonde was **God**. Er staat ook geschreven dat Hij werd opgewekt door de Geest, en tevens door de heerlijkheid van de Vader. Maar dan wordt Hij gezien als **Mens**. Zo heeft Hij de dood ondergaan; en God komt tussenbeide opdat Hij niet in de dood zal blijven. Want hier is het doel niet om de heerlijkheid van de Persoon van de Heer aan te tonen, maar om onze opstanding te bewijzen. Hij, een gestorven Mens, is opgewekt. Door een mens kwam de dood, door een Mens ook de opstanding. Terwijl de apostel aantoonde dat Hij de Heer uit de hemel was, spreekt hij hier steeds van de Mens Christus.

¹³ Maar let erop dat sterfelijkheid in het Nieuwe Testament nooit op iets anders wordt toegepast dan het lichaam, en wel uitsluitend en nadrukkelijk, zoals „dit sterfelijke" e.d. Het aparte bestaan van de ziel, die niet sterft met het lichaam, wordt duidelijk genoeg geleerd in de Schrift. En niet alleen voor de christen (voor wie het vanzelfsprekend is, want we zijn met Christus), maar voor allen, zoals in Lk.20:38; 12:4,5 en het eind van hfdst. 16.

¹⁴ Het is een treffend zijdelings bewijs van de volledigheid van onze verlossing en van de onmogelijkheid om nog in het oordeel te komen, dat we opgewekt worden in heerlijkheid. We zijn verheerlijkt voordat we voor de rechterstoel komen. Christus zal eerst gekomen zijn om het lichaam van onze vernedering te veranderen en gelijkvormig te maken aan het lichaam van Zijn heerlijkheid.

¹⁵ Ik bedoel niet dat Hij als Zoon van God niet altijd levend kon maken wie Hij wilde, zoals Hij inderdaad ook deed. Maar opdat wij deel met Hem zouden hebben, was dit allemaal nodig en werd het volbracht. En hier wordt Hij gezien als Zelf opgestaan uit de doden, de hemelse Mens. Zo is het ook gebaseerd op Goddelijke gerechtigheid.

Verklaring over de 1^e Korinthe brief (Syn. deel VII)

Auteur: John Nelson Darby

Hoofdstuk 16

Wat de praktijk betrof was de gemeente in Korinthe in een heel slechte toestand. En omdat ze sliepen als het ging om gerechtigheid, probeerde de vijand hen ook op een dwaalspoor te brengen met betrekking tot het geloof. Niettemin hielden ze, als een lichaam, vast aan het fundament. En wat uiterlijke geestelijke kracht betrof, die scheen heel helder.

De apostel had in zijn brief de wanorde behandeld, die onder deze gelovigen heerste. En zijn geest was tot op zekere hoogte ontlast door het vervullen van deze plicht ten opzichte van hen. Want tenslotte waren ze christenen en een gemeente van God. In het laatste hoofdstuk spreekt hij tot hen in het besef hiervan, hoewel hij niet tot het besluit kon komen naar Korinthe te gaan. Want hij was van plan geweest hen te bezoeken op weg naar Macedonië, en een tweede keer als hij daarvandaan terugkwam. Hij zegt hier niet waarom hij daar niet heenging op reis naar Macedonië en hij spreekt met onzekerheid over zijn verblijf in Korinthe als hij daar zou aankomen op zijn terugkeer uit Macedonië. Als de Heer het vergunde zou hij enige tijd bij hen blijven. De tweede brief zal dit alles verklaren. Zijn hart liet het niet toe hen in hun huidige toestand te bezoeken. Maar hij behandelt hen toch met zachtheid, als nog geliefde gelovigen, terwijl hij hun aanwijzingen geeft die geschikt waren voor de omstandigheden van dat ogenblik. Ze moesten een inzameling houden voor de arme heiligen in Jeruzalem, zoals was afgesproken met de apostelen toen Paulus Jeruzalem verliet als de erkende apostel van de volken. Dit moest niet haastig worden gedaan als hij kwam, maar doordat ieder elke week iets apart legde naarmate hij welvaart had. Hij zou personen sturen die door de Korinthiërs gekozen waren, of hen met zich meenemen als hijzelf naar Jeruzalem ging. Hij dacht tot Pinksteren in Efeze te blijven, waar hem een grote deur was geopend en er veel tegenstanders waren. Als deze beide dingen samengaan is het een motief om te blijven. De open deur is een aansporing van de kant van God, de activiteit van tegenstanders maakt die nodig met betrekking tot de vijand. Een gesloten deur is een andere zaak dan tegenstand. De mensen luisteren niet als de deur gesloten is; God werkt niet om aandacht te trekken. Als God werkt is de ijver van de vijand alleen maar een reden om het werk niet te verlaten. Het schijnt dat Paulus al veel geleden had in Efeze (hfdst. 15:32), maar hij bleef doorgaan met zijn werk daar. Hij was niet in staat om zijn hart uit te storten voor de Korinthiërs in verbinding met dit onderwerp, gezien de toestand waarin ze waren. Hij doet dit pas in zijn tweede brief, nadat de eerste het gewenste resultaat had gehad. Er was daarna een oproer in Efeze door de opruiing van de vaklui, als gevolg waarvan Paulus de stad verliet (Hd.19). De verzen 21-22 van dit hoofdstuk in Handelingen laten ons de tijd zien waarop hij deze brief schreef. Het gevaar voor zijn leven was hieraan voorafgegaan, maar hij bleef in Efeze daarna. Het oproer sloot de deur en zond hem weg.

In Hd.19:22 zien we dat hij Timotheus naar Macedonië gestuurd had. In onze brief veronderstelt hij dat hij door zou kunnen reizen naar Korinthe. Als hij kwam moesten de Korinthiërs hem ontvangen zoals ze Paulus zouden hebben ontvangen. Hij had Apollos dringend gevraagd om naar hen toe te gaan. Hij was hun al tot zegen geweest en Paulus dacht dat hij dat opnieuw zou kunnen zijn. Hij was niet bang dat Apollos zijn plaats zou

innemen in het hart van de Korinthiërs. Maar Apollos deelde de mening van de apostel. Hij was niet bereid de dingen te erkennen die Paulus verhinderden daarheen te gaan, of door zijn aanwezigheid de schijn te geven ze te steunen. Hij had hiervoor des te meer reden omdat er sommigen in de gemeente te Korinthe waren, die zijn naam wilden gebruiken als vaandel voor hun partij. Hij was vrij in zijn bewegingen en hij zou doen volgens het oordeel dat de Heer hem in staat zou stellen zich te vormen.

Nadat de apostel over Apollos heeft gesproken, richten zijn gedachten zich opnieuw op zijn kinderen in het geloof, die hem lief waren, wat hun fouten ook mochten zijn. De verzen 13,14 zijn de ontboezemingen van een hart dat deze fouten vergat door het vurige verlangen van een liefde, die alleen aan hun zegen dacht in overeenstemming met de Geest. Drie Korinthiërs luidden hem ondersteuning gebracht. Het schijnt niet namens de gemeente geweest te zijn. Het hart van de apostel was dus niet verkwikt door een getuigenis van de liefde van de gemeente. Hij wilde dat de Korinthiërs zich hierover zouden verblijden. Hij twijfelt er niet aan dat ze genoeg liefde voor hem hadden om verkwikt te worden omdat dit zo was. Hun liefde had er niet eerder aan gedacht. Maar hij spreekt als zijn overtuiging uit dat zij zich verblijdden in de gedachte dat zijn hart verkwikt werd. Het is treffend om hier te zien hoe de liefde van de apostel ervan uitgaat dat de genade die uitwerking zou hebben op het hart van de Korinthiërs, als hij hun meedeelt wat ze anders waarschijnlijk niet geweten zouden hebben, namelijk de actieve liefde van drie broeders van de gemeente. In liefde verbindt hij hen met zichzelf in zijn blijdschap, waar zij niet verbonden waren geweest met de gave die de aanleiding ertoe vormde. De vlam van de liefde bereikt anderen door uit te rijzen boven de koude en de diepten van het Goddelijke leven in het hart te raken. En als de vlam eenmaal is overgeslagen, brandt de ziel, die eerst niet ontvlamd was, met hetzelfde vuur.

We vinden in dit hoofdstuk om zo te zeggen vier kanalen die een dienst uitoefenen. Allereerst de apostel die rechtstreeks gezonden was door de Heer en door de Heilige Geest. In de tweede plaats personen die met de apostel verbonden waren in zijn werk en die zijn wensen uitvoerden. In het geval van Timotheus was dat iemand die aangewezen was door profetie. In de derde plaats een volkomen onafhankelijke arbeider, die gedeeltelijk onderwezen was door anderen (zie Hd.18:26), maar die werkzaam was waar het hem goed dacht, in overeenstemming met de Heer en met de gave die hij had ontvangen. In de vierde plaats horen we van personen die zich ten dienste van de heiligen hebben gesteld, zowel als anderen die de apostel hielpen en die meewerkten. Paulus vermaant de gelovigen onderdanig te zijn aan zulke personen en aan allen die hielpen in het werk en arbeidden. Hij wilde ook dat ze hen erkenden die zijn hart verkwikten door hun dienst van toewijding.

Op die manier zien we het eenvoudige en belangrijke principe, in overeenstemming waarmee al de beste gevoelens van het hart zich ontplooien. Namelijk de erkenning van iedereen volgens de openbaring van de genade en van de kracht van de Heilige Geest in hem. De christen onderwerpt zich aan hen die zich wijden aan de dienst van de heiligen. Hij erkent hen die genade openbaren op hun speciale manier. Er is hier geen sprake van personen die officieel benoemd en gewijd zijn. Ze worden erkend in overeenstemming met hun werk door het geweten en de geestelijke liefde van de andere gelovigen. Dit principe geldt voor alle tijden en liet laat niet toe dat men deze erkenning voor zich opeist, maar liet vereist dat men die zelf toont.

We kunnen hier dus opmerken dat deze brief helemaal niet spreekt over oudsten of enige officieel aangestelde ambtsdragers, hoewel hij ingaat op alle bijzonderheden van de innerlijke orde van een gemeente. Het is duidelijk dat ze er in het algemeen waren. Maar God heeft in het Woord voorzien in de wandel van een gemeente in alle tijden en, zoals we zien, in principes op grond waarvan we hen hebben te erkennen die in de gemeente dienen zonder dat ze officieel zijn aangesteld. De algemene ontrouw of het ontbreken van zulke aangestelde ambtsdragers is voor hen die het Woord gehoorzamen geen verhindering om het Woord te volgen in alles wat nodig is voor de orde onder christenen. Bovendien zien we dat de apostel de leden van de gemeente allemaal erkent als echte gelovigen, ondanks de wanorde onder hen. Hij wenst dat ze elkaar erkennen met een kus van liefde, de algemene uitdrukking van de broederliefde. Dit is zo volkomen het geval dat hij een plechtig anathema uitspreekt over ieder die de Heer Jezus niet liefhad. Er zouden zulke personen kunnen zijn, maar hij wilde ze absoluut niet erkennen. Als er zulke mensen waren, dan zouden ze vervloekt zijn. Is dit het toelaten van een vermenging van ongelovigen met gelovigen? De apostel wil het niet geloven en hij omsluit hen allen in de verbondenheid van de christelijke liefde (vs. 24).

Dit laatste punt is belangrijk. De toestand van de gemeente in Korinthe kon aanleiding geven tot enige onzekerheid of bepaalde leden, of personen die met hen in verbinding stonden maar niet in Korinthe woonden, wel echte christenen waren. De apostel vermaant hen. Maar in feite werden in gevallen van het ernstigste kwaad, waarin de tucht van God werd uitgeoefend of die van de mens vereist was, de schuldigen toch gezien als christenen. Zie hfdst. 10 voor de waarschuwing; hft.11:32 voor de tucht van de Heer; voor de tucht door mensen, hfdst. 5:5; en voor het principe van tucht, 2Ko.2:8. Bovendien verwerpt hij met een vervloeking hen die de Heer Jezus niet liefhebben. De tucht wordt uitgeoefend ten opzichte van de boze die een broeder genoemd wordt. Wie zichzelf een christen noemt, maar toch de Heer niet werkelijk liefheeft - want die kunnen er zijn - is het voorwerp van de meest verschrikkelijke vloek.

Het is heerlijk om te zien hoe de geest van de apostel door genade weer het genot van de liefde smaakt in zijn relatie met de Korinthiërs, nadat hij trouw (maar met een angstig hart) elk misbruik heeft bestraft. Het verschrikkelijke vers 22 werd niet beschouwd als tegenstrijdig met de liefde die de andere verzen ingaf. Het was dezelfde geest, want Christus was de enige drijfveer van zijn liefde.

We kunnen in vs.21 opmerken dat de apostel iemand gebruikte die voor hem schreef, zoals andere passages ook bevestigen. De brief aan de Galaten is een uitzondering. Hij verifieerde zijn brieven aan de gemeenten door de groet aan het eind eigenhandig te schrijven. Daarmee gaf hij het belang aan dat hij hechtte aan de nauwkeurigheid van de woordelijke inhoud en bevestigde hij het principe van een exacte inspiratie. Zijn hart vloeit over (vs.24) en hij troost zich met de gedachte dat hij hen allen in liefde kan erkennen.

EINDE 1^e KORINTHE BRIEF